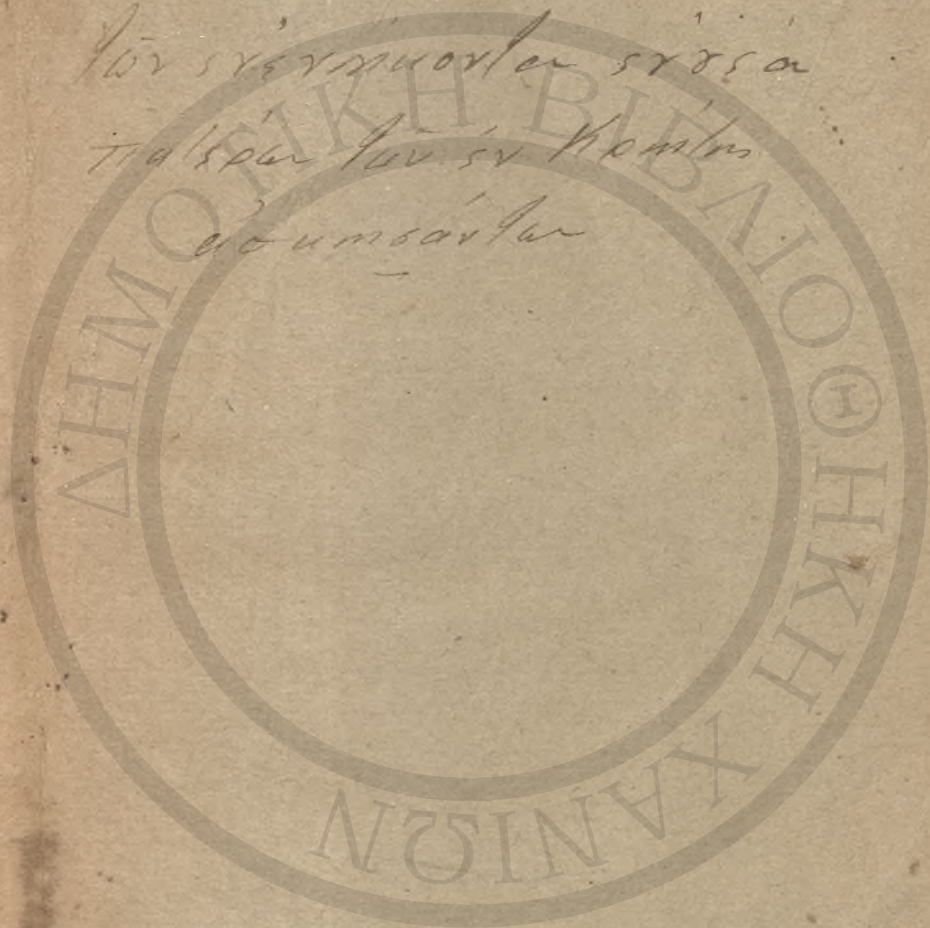

ΚΡΗΤΙΚΑ 527-

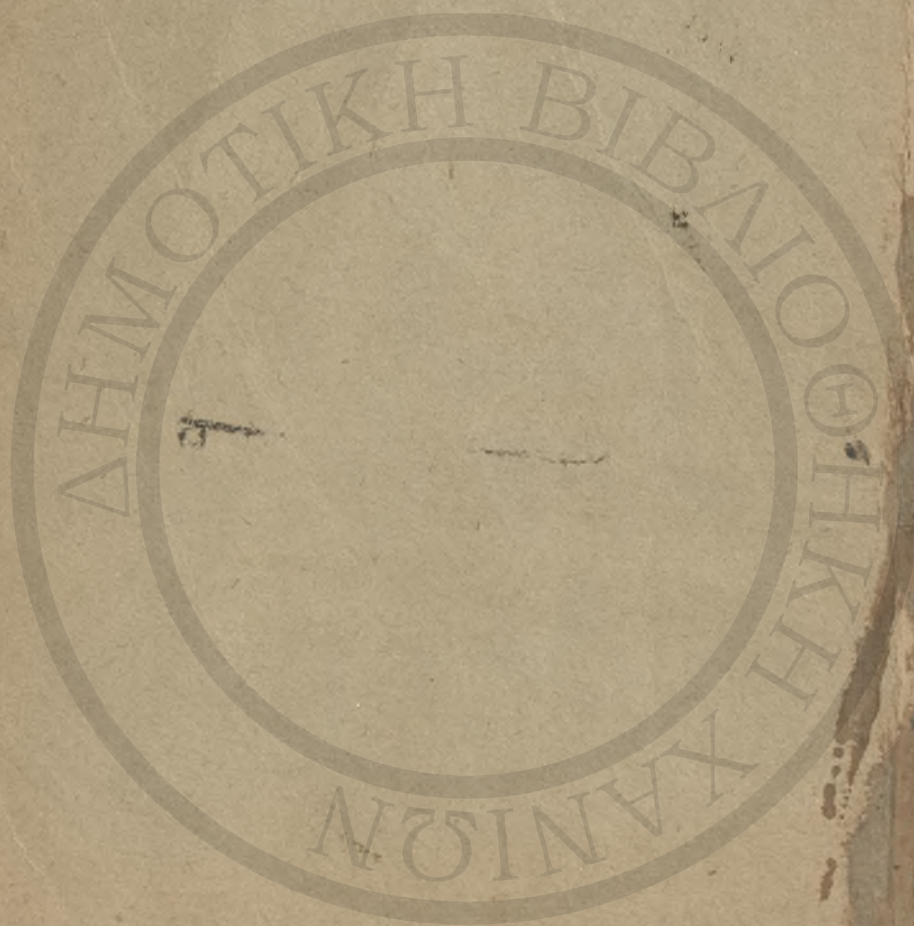
Αυτονομία

Πορσεύματα σε
πλάκες του εν Κρήτη
αυτονομίας

1879

Γεωργίου Βαρ. Λεωνίου

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΩΝ ΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑ ΕΝΝΕΑ

ΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΩΝ ΕΝ ΚΡΗΤΗ ΑΣΚΗΣΑΝΤΩΝ

ΕΞ ΑΡΧΑΙΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ

Παύλος Δ. Λεωνίου

ΚΕΣΤΟΡΟΣ ΠΕΡΟΣΙΑΚΟΝΟΥ ΒΑΣΙΛΑΚΗ

Της Κρήτος

Γεωργίου Βαρ. Λεωνίου

ΕΝ ΠΡΑΚΛΕΙΩ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΠΡΟΔΟΣ»

1879. 27
24

Γεωργίου Βαρ. Λεωνίου

ΚΡΗΤΙΚΑ 577
ΧΑΝΙΩΝ - 56462
12-5-2000
235.96/ΛΚΟ

ΑΝΤΙΤΥΠΗ

ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΧΗ

1878

ΕΝ ΜΗΝΙ ΟΚΤΩΒΡΙΩ: Ζ'.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν ἐν Κρήτῃ ἀσκη-
σάντων ἐνενήκοντα ἐννέα Ὁσίων καὶ Θεο-
φόρων Πατέρων ἡμῶν.

Ἐν τῷ μεγάλῳ ἑσπερινῷ μετὰ τὸν προοιμια-
κὸν ψαλμὸν τὸ, Μακάριος ἀνὴρ, τὸ α'.

Ἀντίφωνον. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώ-
μεν ζίχ: η' καὶ ψάλλομεν προσόμοια τῶν
Ὁσίων δ'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πατέρες πανάγιοι, χορὸς ἀσκητῶν γεγονάτε Κρήτην
λαμπρύναντες, καὶ σκηνώσαντες ἐν μοναῖς ὁσίων, ἐνθα
φῶς τὸ ἀδυτοῦ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, ἐνθα περ καὶ νῦν ἰκε-
τεύσατε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ
τὸ μέγα ἔλεος.

Πατέρες πανεύφημοι σαρκὸς τὰς ὁρμὰς ἀσκήσεσι μα-
ράναντες ταῖς πρὸς τὸν Κύριον, Κρήτην οἰκήσαντες, ὡς

Ἡλίας πάλαι τὸν νοῦν καθαιρόμενοι ἀπαύστως πρὸς τὸ θεῖον ταῖς νεύσεσι νῦν ἰκετεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πατέρες ὑπάρχετε Χριστοῦ ἐξ ἐώας, λάμπαντες, φωτίζετε τὴν ὑψήλιον ἰθαυμάτων λάμψεσι· ψυχοφθόρον νόσον, ζόφωσιν διώκοντες, δαιμόνων ἐκμειοῦντες μαυρότητα νῦν ἰκετεύσατε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάντα κατελείπατε τερπνά, Χριστὸν ἀγαπήσαντες, οὐ ψυχικῶς ἠκολούθητε ὀπίσω ἐνδοξοί, ὡς Θηβαῖος Παῦλος, ᾧ καὶ προσηνέχθητε ὡς θύματα δεκτὰ καὶ ὀλόκληρα, ὃν ἰκετεύσατε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός. Τῶν οὐραν. ταγμάτων.

Λαμπρᾶ φωνῇ δεῦτε πάντες Κρητῶν ὁ σύλλογος, καὶ ἐν φωναῖς ἁσμάτων, ἐν ναῶ τοῦ Κυρίου, ὑψώσωμεν τὰς χεῖρας, καὶ δόξαν Θεῷ ἀναπέμφωμεν σήμερον, τῷ δόντι ρύστιν καὶ μέγαν φρουρόν, Ἰωάννην τὸν πανένδοξον.

Σήμερον τέρπεται πόλις Κυδωνία πιστῶς, κατέχουσα ἐν κόλποις τὸν ἀσύλητον πλοῦτον, τὸν μέγαν Ἰωάννην τὸν θαυμαστόν, καὶ εἰς γῆν καὶ εἰς θάλασσαν, καὶ δι' αὐτοῦ συγκαλεῖτε πάντας ἡμᾶς τοῦ δοξάσαι σὺν αὐτῷ τὸν Θεόν.

Τὴν παμφαῆ καὶ ἁγίαν τερπνὴν πανύγηριν τὴν πάγκαλον εἰκόνα οἱ πιστοὶ τοῦ ἁγίου, ἅπαντες προσκυνοῦμεν αὐτὴ γὰρ πηγάζει ἰάσεις ψυχῶν καὶ σωμάτων τοῖς ψάλ-

λουςιν, καὶ μετὰ πόθου καρδίας τιμῶσιν αὐτὴν ὡς ἀντίτυπον αὐτοῦ τῆς μορφῆς.

Ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι πᾶσαν φωτίζει τὴν γῆν, τοὺς ἐν θαλάσῃ ὄντως βοηθεῖ καθ' ἑκάστην, νοσήματα διώκει, παύει ψυχῶν, καὶ σαρκὸς ἀρρωστήματα, παρὰ Κυρίου τὴν χάριν ἀνειληφώς Ἰωάννης ὁ πανένδοξος.

Δόξα τῶν Ὁσίων ἤχος πλ. β'.

Ὅσοι Πατέρες, μελετήσαντες ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν νόμῳ Κυρίου, ἠξιώθητε τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς σύμμορφοι γενόμενοι, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν γλυκύς, ἀθλήσεως στεφάνους νομίμως ἐλάβετε, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν ἀγωνοθέτην Θεόν, καὶ ἡμῖν αἰτήσασθε ἰλασμόν ἁμαρτιῶν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

καὶ νῦν Θεοτοκίον ἤχος ὁ αὐτός.

Συγχάρητε ἡμῖν ἅπασαι αἱ τῶν παρθένων χοροστασίαι, ἡ προστάτρια γὰρ ἡμῶν καὶ μεσίτρια τοῦ κόσμου καὶ σκέπη καὶ ἀντίληψις, τὴν σήμερον ἡμέραν ἐν τῇ σεπτῇ καὶ θείᾳ χαρμοσύνῃ τῶν θλιβομένων παραμυθεῖται· ὁθεν κατὰ χρέος αὐτῇ βοήσωμεν, φρούρησον ἡμᾶς ἐν τῇ θείᾳ μεσητεία σου, ἄχραντε θεοτόχε Δέσποινα.

Εἴσοδος Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀνάγνωσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχὴ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφῆται αὐτῶν

βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἔλπις αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μέγала εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέπειρασεν αὐτοὺς, καὶ εὖρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν· καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σαφίρα Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Κατακρινεῖ δίκαιος ἀποθανῶν τοὺς ζῶντας ἀσεβεῖς· ὄφονται γὰρ τελευτὴν δικαίου καὶ οὐ συνήσουσι τί ἐβουλεύσαντο περὶ αὐτοῦ. Ὅτι ῥήξει Κύριος τοὺς ἀσεβεῖς ἀφώνους πρηγεῖς, καὶ σαλεύσει αὐτοὺς ἐκ θεμελίων, καὶ ἕως ἐσχάτου χερσωθήσονται ἐν ὀδύνῃ, καὶ ἡ μνήμη αὐτῶν ἀπολείται. Ἐλεύονται γὰρ ἐν συλλογισμῷ ἀμαρτημάτων αὐτῶν δειλοί, καὶ ἐλέγξει αὐτοὺς ἐξ ἐναντίας τὰ ἀνομήματα αὐτῶν. Τότε στήσεται ἐν παρρησίᾳ πολλῇ ὁ δίκαιος κατὰ πρόσωπον τὸν θλιψάντων αὐτον, καὶ τῶν ἀθετούντων τοὺς πόνους αὐτοῦ. Ἰδόντες ταραχθήσονται φόβῳ δεινῷ, καὶ ἐκστήσονται ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ. Ἐ-

ροῦσι γὰρ ἐν αὐτοῖς μετανοοῦντες καὶ διὰ στενοχωρίαν στενάξουσι καὶ ἐροῦσιν· Οὗτος ἦν, ὃν ἔσχομεν πότε εἰς γέλωτα, καὶ εἰς παραβολὴν ὀνειδισμοῦ οἱ ἄφρονες· Τὸν βίον αὐτοῦ ἐλογισάμεθα μανίαν, καὶ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ ἄτιμον· Πῶς δὲ κατελογίσθη ἐν υἱοῖς Θεοῦ καὶ ἐν Ἁγίοις ὁ κληρὸς αὐτοῦ ἐστίν; Ἄρα ἐπλανήθημεν ἀπὸ ὁδοῦ ἀληθείας καὶ τὸ τῆς δικαιοσύνης φῶς οὐκ ἔλαμψεν ἡμῖν, καὶ ὁ ἥλιος οὐκ ἐνέτειλεν ἡμῖν· Ἄνομίας ἐνεπλήσθημεν τρίβου καὶ ἀπωλείας, καὶ ὠδεύσαμεν τρίβους ἀβάτους· τὴν δὲ ὁδὸν Κυρίου οὐκ ἔγνωμεν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν καὶ θνητός, ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν· Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύτη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπι γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέχνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ καὶ μακάριος ἄνθρωπος ὡς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἐξοδοί μου ἐξοδοὶ ζωῆς καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προλεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων· Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καὶ γνώωσιν καὶ ἐννοίαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην· Ἐμοὶ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς· Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ· οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν· Νοήσατε τοίνυν ἄχαιοι πανουργίαν, οἱ δὲ

ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν· Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνά γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου· ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐταῖς σκολιόν, οὐ δὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοσοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γινῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσθε πνεύματος.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ᾠχος α΄.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ στίφος τῶν μοναζόντων· ἡ ποιμνὴ δὲ χόρευε ἐν Χριστῷ ἢ ἐν τῇ Κρήτῃ κατέχουσα ἐν κόλποις ὡς θησαυρὸν ὑπέρλαμπρον τῆς εὐσεβείας τοὺς Ἁγίους πατέρας καὶ σοφοὺς ἀσκητὰς ἀνάμνησιν τῶν αὐτῶν κατορθωμάτων τοὺς ἀγῶνας καὶ κήρυττε τὰ θαύματα τὰ ἑαυτῶν σοὶ τελούμενα ἀπάυστως καὶ εὐχαρίτως Σωτῆρι ἀνάκραξον, Κύριε δόξα σοι.

Τῶν ἀσκητῶν τὸ κλέος καὶ τῆς ἐρήμου τὸ θρέμμα Ἰωάννην τιμήσωμεν τὸν ἀοίδιμον, τὸν ἐν Κρήτῃ φανέντα ἀστέρα ἀπλανῆ ἄσμασι πνευματικοῖς ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ τῶν νοσοῦντων ἰατρὸς ἐμπειρότατος, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις προστάτης ἀκαταίσχυντος, χαίροις πλεόντων ἀχείμαντος λιμῆν, χαίροις Κυθωνίας τὸ καύχημα καὶ τῆς οἰκουμένης τὸ ἀγλαίσμα.

ᾠχος πλ. δ΄.

Κύριε, σοῦ τῇ ἀκινήτῳ δυνάμει κραταιωθέντες οἱ ὅσιοι

τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας γενναίως ἐνεκαρτέρησαν καὶ τοὺς στεφάνους αὐτῶν τῆς ἀσκήσεως ἐνεδύσαντο διὰ τοῦτο εἰς αἰῶνας δοξάζουσι τὴν δυναστείαν σου.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὅσιε πάτερ Ἰωάννη μακάριε. Τίς ἐγκωμιάσει τὴν ἐνδοξόν σου ἀσκήσιν, τίς ἐξείπει τὰ θεῖά σου κατορθώματα ἐν σώματι ὄντως ἀγγελος ἀνεδείχθη, νηστεία γὰρ ἀγρυπνία καὶ προσεύχῃ τὰ πάθη ἐνέκρωτας, τοῦ ἁγίου πνεύματος δοχεῖον γέγονας ἀκηλίδωτον, ὅθεν οὐρανίων χαρισμάτων ἀμοιβὴν κομισάμενος, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν πανίερον μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Ἁγίων πατέρων ὁ χορὸς ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν ἐν μιᾷ πίστει καὶ καρδίᾳ, διὰ σαρκὸς τὸν ἀταρχὸν ἐχθρὸν ἐτροπώσαντο καὶ τοὺς τῆς νίκης στεφάνους ἐν μιᾷ ῥοπῇ παρὰ τοῦ στεφανοδότου Χριστοῦ ἔλαβον, οὓς εὐφημοῦντες ἐν πίστει μακαρίσωμεν λέγοντες, ὦ θεῖα παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλίται παραταξέως Κυρίου, ἀστέρες πολύφωτοι τοῦ νοητοῦ στερεώματος, τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ παραδείσου τῆς Κρήτης τὸ καύχημα, Κυδωνίας ἀγλαΐσμα, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

καὶ νῦν, Δέσποινα πρόσδεξαι.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου καὶ τὰ ἔθνη.

Εἰς τὸν στίχον προσόμοια στιχηρά. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξόλου σε νεκρόν. Ὅτε ἐπεφώτισεν ὑμᾶς,

Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ὄντως πατέρες ἅγιοι, καὶ κατελαμπρόνθητε τῇ θεῖα αἴγλη αὐτοῦ, τότε πάντες συνήχθητε, ἐκ γῆς τῶν περάτων, σώσοντες βουλόμενοι ἡμῶν τὰ σπέρματα, φθάσαντες τὰ ὄρη τῆς Κρήτης, ἐνθαμέχρι τέλους Κυριῶ ψάλλοντες, ὁμοῦ καὶ συνεφραίνεσθε.

ς. Τίμιος ἐναντίον.

Ὅτε κατελήφθη ὑπνωθεῖς, ὁ εἷς ἀδελφός, ἐν τῇ Γαῦδῳ ἐπιλαθόμενος, τότε μετὰ πίστεως, ἐκ τῶν τῆς Κρήτης βουνῶν, οἱ Πατέρες ἐδόησαν, ἀδελφὴ Ἰωάννη ἐλθε καὶ μὴ δίξασον, θαλάσσης ὄρμημα, ἔχεις τὸν Χριστὸν κυβερνήτην, τὸν ἐξουσιάζοντα πάντων, καὶ γῆς καὶ θαλάσσης καὶ τοῖς Πνεύμασι.

ς. τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐθαυμάστωσεν.

Μέγα καὶ φρυκῶδες, θεῖον καὶ ἐξίστιον ὄντως τὸ θαῦμα ὦ ἀδελφοί, ὁ ἐρημικώτατος, καὶ πανευσεβῆς Ἰωάννης, ἐπὶ νότου ἐβάδιζε θαλάσσης ἀτρόμως, μᾶλλον ἀγαλλόμενος, ψάλλειν σπουδάζων, ὅπως εἰς τὴν Κρήτην ἀγγίση καὶ συνοικήσῃ τοῖς ἀδελφοῖς, ἵνα μὴ αὐτοῖς γείνη παρήκοος.

Δόξα. Ἦχος πλ: δ'.

Δεῦτε τῶν ἀσκητῶν ὁ σύλλογος, καὶ τῶν Κρητῶν ὁ κατάλογος, Ἰωάννην τὸν πανεύφημον πιστῶς ἀνευφημήσωμεν οὗτος γάρ ὡς ἄλλος Μωσῆς τῇ συμμαχίᾳ τοῦ Σταυροῦ, τὴν ὑγρὰν ὡσεὶ ξηρὰν, ἀβρόχοις διοδιύσας ἔχνεσι, τὸν νοητὸν Φαραῶν κατεβύθισε καὶ τὴν Γαῦδον καὶ τὴν Αἴγυπτον διερυγῶν, εἰς τὰ τῆς Κρήτης ὄρη, ὡς εἰς Σινᾶ ἐ-

λθὼν κατέκησεν, ἔνθα μέχρι τελευταίας αὐτοῦ ἀναπνοῆς, τὴν δοξολογίαν τῷ Σωτῆρι Θεῷ εὐχαρίστως ἀνέπεμπεν. Ἄλλὰ καὶ νῦν αὐτῷ παριστάμενος, ἀενάως δοξολογεῖ τὸν ποθούμενον, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβειάν ποιούμενος. πάντες οὖν τὸ σεπτὸν αὐτοῦ καὶ ἅγιον λείψανον ἀσποζώμεθα δεόμενοι ἀπὸ πάσης ἀνάγκης ἡμᾶς ἅγιε λύτρωσαι, τοὺς ἐκ πόθου ἐκτελοῦντας τὴν πανίερον μνήμην σου.

καὶ νῦν Θεοτεκ. ὁ αὐτός.

Μετὰ τὸ Τεχθῆναί σε Θεόνυμφε Δέσποινα παρεγένου ἐν ναῷ Κυρίου τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ ἅγια τῶν ἀγίων ὡς ἡγιασμένη ὅτε δὲ Γαβριὴλ ἀπεστάλη πρὸς σὲ τὴν πανάμωμον, τὰ οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὀρῶντα τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐν σοὶ σκηγῶσαν. Διὸ ἄσπιλε ἀμόλυντε, ἢ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

νῦν ἀπολύεις. τὸ Ἀπολιτ. Τοῦ λίθου σφραγισ.

Τοὺς τῆς Κρήτης Πατέρας καὶ ἀγγέλους ἐν σώματι, ὁμολογητὰς καὶ ὁσίους, ἀσκητὰς τε καὶ μάρτυρας, ὑμνήσωμεν ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς μιμούμενοι αὐτῶν τὰς ἀρετάς, ἢ τῆς Κρήτης πληθὺς πᾶσα τῶν μοναστῶν κρυυγάζοντες ὁμοφώνως δόξα τὸ στεφανώσαντι ὑμᾶς δόξα τὸ ἀγιάσαντι δόξα τὸ εὐεργετοῦντι δι' ὑμῶν πᾶσιν ἰάματα.

Εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὴν ἀ. στιχολογίαν
Κάθισμα ἤχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐβαπτίσθητε τρισσῶς τὸ τρίτον βάπτισμα σαφῶς δι' ὑ-

δάτων καὶ πυρὸς καὶ Θείου πνεύματος τὸ πρῖν· τὸ τῶν
δακρῶν τὸ δεύτερον ἐν τῇ Κρήτῃ ἀσκήσαντες στεροῶς
καὶ διανύσαντες ἰσάγγελον ἐν γῆ βίον μακάριον, καὶ
ὡσπερ θεῖα θύματα τὸ τρίτον, ἐν τῷ σπηλαίῳ τεθέντες
Χριστῷ τῷ Θεῷ, αὐτὸν ἀπαύστως ἐκδυσωπεῖτε σωθῆναι
τὸς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα τὸ αὐτὸ καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, καὶ ἀκηλίδωτος πατριάς, ἐν τῷ
οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἡ Θεοτόκος Μαριάμ, μετ' εὐφροσύνης εἰσά-
γεται παραδόξως. Καὶ ἄγγελοι πιστῶς δορυφοροῦσιν αὐ-
τήν, καὶ πάντες οἱ πιστοὶ μακαριοῦσιν αὐτήν, καὶ εὐφρο-
σύνως ψάλλουσι μεγάλη τῇ φωνῇ, ἡμῶν ἡ δόξα καὶ σω-
τηρία Σὺ ὑπάρχεις πανάμωμε.

Μετὰ τὴν β'. στιχολ. κάθισμα ἤχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἦμνοῦμεν τὴν σεπτὴν καὶ ἀγίαν σου μνήμην, τὴν
πᾶσι τοῖς πιστοῖς χορηγοῦσαν ἀφρόνως τὴν ἴσιν μα-
κάριε, τοὺς ἐκ πόθου κραυγάζοντας σῶσον ἅγιε, ἡμᾶς
τοὺς δούλους σου σῶσον, ταῖς πρεσβείαις σου ταῖς πρὸς
Θεόν, Ἰωάννη τῆς Κρήτης τὸ καύχημα.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τὸν πάντων ποιητὴν τὸν Θεόν σου καὶ κτίστην, πανά-
μωμε ἀγνή, διὰ πνεύματος Θεοῦ ἐν μήτρᾳ σου ἐχώρησας
καὶ φθορὰς δίχα τέτοκας, δι' ἁδοξάζοντες σὲ ἀνομνοῦμεν

Παρθένε, ὡς παλάτιον τοῦ βασιλέως τῆς δόξης καὶ κόσμου ἀντίλυτρον.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον κάθισμα Ἦχος δ'.

Ἐπιφάνης σήμερον.

Τῶν Κρητῶν προίστασθε σκέποντες τούτους ἀπὸ πάσης θλίψεως, ἀπολυτρούμενοι αὐτοὺς, καὶ ἐκ φθορᾶς καὶ κακώσεως πατέρες θεοὶ τῆς Κρήτης ὑπέρμαχοι.

Δόξα, τὸ αὐτὸ καὶ νῦν Θεοτοχίον ὁμοιον.

Προστασία ἀμαγε, τῶν ἐν ἀνάγκαις καὶ πρεσβεία ἔτοιμος, τῶν ἐλπίζόντων ἐπὶ σέ, ἀπὸ κινδύνων ἡμᾶς λύτρωσαι, καὶ μὴ παρόψη ἢ πάντων βοήθεια.

Ἐκ νεότητός μου. καὶ τὰ ἐξῆς προκείμενον ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν δσίων αὐτοῦ.

Τί ἀνταποδόσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Πᾶσα πίσή, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον
Ἐἶπεν ὁ κύριος τοῖς ἐκλυτομαθηταῖς Πάντα μοι παρεδόθη.

Τέλος Καὶ τὸ φορτίον μου ἑλαφρόν ἐστί.

(Ζῆται Ἰανουαρίου 17)

Δόξα. Ταῖς τῶν σῶν δσίων. Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου.
Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεός. πρὸς τὸ ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς.

Ἦχος β'.

Τοὺς πατέρας ἀδελφοὶ τοὺς ἐν τῇ Κρήτῃ σὺν Ἰωάννῃ
τῷ συνασκητῇ τούτων πάντες εὐλαδῶς ἀνευφημήσωμεν.

Κυρίῳ ᾠδῆ ἁ.

Δεῦτε λαοὶ ἄσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ τῷ διελόντι θάλασσαν καὶ ὁδηγήσαντι τὸν λαὸν ἐν ἀνήγαγεν δουλίᾳ Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται.

Δίς.

Τοὺς εὐσεβῶς Σέ Θεοτόκον ἀγνήν, ὁμολογοῦντας ἄχραντε, ψυχῇ καὶ σώματι, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων καὶ νόσων πολυτρόπων, διάσωσον.

Ὁλὴν ἐν σοὶ συλλογῆν τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, ἀποκειμένην ἔγνωμεν, διὸ προσφεύγοντες Θεοτόκε προθύμως, τῇ σκέπῃ σου τῇ θείᾳ διασωζόμεθα.

Ἐπὲρ ἡμῶν τῶν σέ ὑμνούντων δυσώπησον, τον σαρκοθέντα Πάναγνε, ἐκ τῶν ἀχράντων σου καὶ ἀγίων αἱμάτων, ῥυσθῆναι ἐκ πταισμάτων καὶ νοσημάτων πικρῶν.

Σέ τῶν πιστῶν καύχημα, πάντες κεκτήμεθα, καταφυγῆν καὶ στήριγμα καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν ἐλπίδα τε καὶ τεῖχος Θεομακάριστε.

Ὁ κανὼν τῶν ἀγίων Πατέρων εἰς δ'. ἦχος καὶ εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Δεῦτε πιστοὶ, δεῦτε φιλέαρτοι σήμερον, δεῦτε Κρητῶν ὁ Σύλλογος, Κυθωνίας σύνταγμα τοὺς ἀγίους Πατέρας ἐν ὕμνοις εὐχαρίστοις, ἐγκωμιάσωμεν.

Λόγοις ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς μακαρίζοντα, παθῶν ἀλόγων ῥύσασθε, ταῖς πρεσβείαις ὑμῶν παμμκαρίστοι, μύσται τοῦ λόγου, τοῦ ἀνάρχου θεοὶ γενόμενοι.

Ὅλοι ἡμεῖς τῷ Ποιητῇ ἀνατίθεισθε, ὅλον ψυχῆς τὸν ἔ-

ρωτα κατεκενώσατε, εἰς αὐτὸν διὰ τοῦτο τοῦ πνεύματος
τὴν χάριν ὅλην ἐδέξασθε.

Σωματικῶς ἀποτεκοῦσα τὸν ἄσαρκον, Θεογενήτωρ Ἄ-
χραντε. τῶν σαρκῶν ἡμᾶς ψυχικῶν κηλίδων ἀπόπλυνον,
ράνυσι θεαῖς πρεσβείαις σου.

Ἄλλος τοῦ Ἁγίου. Ποίημα Γαβριὴλ ἱερο-
μονάχου τοῦ Ῥοδίου. Ωδὴ α'. ἦχος δ'. Ἄ-
νοῖξω τὸ στόμα μου.

Ἄκτινα μοι βράβευσον, φωτοειδῆ ἀκατάληπτε, Τριάς
ἢ φωτίζουσα, τὴν κτῆσιν ἅπασαν, τὴν πανήγυριν τοῦ
Θείου Ἰωάννου, ὅπως δι' αἰνέσεων ἐγκωμιάζωμεν.

Μονὴν τὴν ἀέναον ἢ σὺ ψυχὴ ἐπεθύμησε, τῆς ἄνω μακά-
ριε ἁγίας λήξεος, ἐνθα πέφυκε χορὸς ὁ τῶν ἁγίων ὄθεν ἀγα-
λόμενος αὐτὴν καὶ κλήρωσε.

Δόξα.

Ἄνδρείως ἐπάλευσας τοῦ διαδόλου παλέμασι, διὸ καὶ
νενίκηκας τῇ βοηθείᾳ σοφῆ τοῦ παντάνακτος Χριστοῦ τοῦ
ἀθλοθέτου, παρ' οὗ τὸ διάδημα, νομίμως εἴληφας.

καὶ νῦν ὁ αὐτὸς

Ἐῦσε ἡμᾶς ἄχραντε, πάσης ὀργῆς πάσης θλίψεως, καὶ
πάσης κακώσεως, καὶ ἐκ παντὸς πειρασμοῦ, τοὺς ἱκέτας
σου παρθένε Θεοτόκε, ἵνα σου τὸν ἄσπορον τόκον δοξά-
ζομεν.

Καταΐασιαι. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου ὡδὴ γ'.
ὁ εἰρμός.

Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας τὴν
ἀμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον ἐν ταῖς καρ-
δίαις ἡμῶν, τῶν ὑμνούντων σε. ΔΙΣ

Πρεσβείαις σου ἀγνή, Θεὸν ὃν ἔτεκες, παράσχου εὐίλα-
τον σοῖς ἱκέταις, τοῖς προσφεύγουσι τῇ σκέπη σου, καὶ
πιστῶς προσκυνούσῃ σου τὴν κύηριν.

Ῥημάτων τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἐπάκουσον, παρθένε ἐκ βά-
θους μου τῆς καρδίας, ἦν προσφέρωσι πανύμνητε, καὶ
παθῶν καὶ κινδύνων με διάσωσον.

Ὅλην μου τὴν ζωὴν, διακυβέρνητον Παρθένε, ἡ ἐλπίς
μου καὶ προστασία, πειρασμῶν καὶ περιστάσεων λυτρου-
μένη δεινῶν με, Θεοσύμφευτε.

Σοφίαν τοῦ πατρὸς τὴν ἐνυπόστατον ἐν ἀγκάλαις φέ-
ρουσα, Θεομήτωρ ἐξ ἀγνοίας καὶ πλάνης λυτρωθῆναι Ἀ-
γνή ἡμᾶς ἱκέτευε.

τῶν ὁσίων. ὁ αὐτός.

Πατέρες ἀγαθοὶ φανέντες, ὅτιοι τῶν πίστει ὑμᾶς ἐπικα-
λουμένων τὰς ψυχὰς ἀπολυτρώσασθε, καὶ σωμάτων πάθη
θεραπεύσατε.

Ὁ δοῦς τὰς πρὸς ζωὴν φερούσας ἔσοι, ὁδεύειν στηρίξα-
τέ με, καὶ πάσης τῶν ἐχθρῶν ἀποπλανήσεως, προσευχαῖς
ὑμῶν θείαις διασώσασθε.

Ἀρόμως τὴν ὁδὸν τοῦ βίου ὅτιοι δοξαζόντες, στενούμε-

νοι κάκουχίαις, πρὸς τὸ πλάτος ἐσκηνώσατε τῶν πραέων·
διὸ καὶ μακαρίζεσθε.

Μαρία τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον, τοῦ θεοῦ ἄνθρακος
γενομένη, τὸ δυσῶδες τῆς καρδίας μου, εὐωδίασον, ὅπως
μεγαλύνω σε.

ἄλλος Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Τὰ σὰ κατορθώματα, τρισμάκαρ, ἀδύνατον γλῶσσα ἐ-
ξειπεῖν ἀνθρώπου, ζῶν ὡς ἄγγελος ἐν γῆ, διὸ σὲ ἐδόξα-
σεν, ὁ Παντοκράτωρ Κύριος, ἐπουρανοῖς χαρίσμασιν.

Ὡς μέγας φωστήρ, ὦ Ἰωάννη τῆς Κρήτης, ἐξέλαμψας
σοφῆ, οὐ μόνον ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν παντί καὶ πάντοτε,
αὐγάζων θεαῖς λαμπρότησιν.

Λύσιν τῶν ἀπείρων μου σφαλμάτων, εὐχαῖς τοῦ Ὁσίου
σου μοὶ δὸς, τὴν τῶν δεσμῶν τοῦ σαρκίου μου, μετὰ τὴν
λύσιν Κύριε, ὅπως ζωῆς ἐπιτύχομι.

Οὐ κέκτημαι δάκρυα τοῦ κλαῦσαι, τὰ πταίσματα οἶμοι
τὰ ἐμά, τὰ τὴν ψυχὴν μου βλάπτοντα. Διὸ εἰς Σὲ τὴν
εὐσπλαγχνον πᾶσαν ἐλπίδα τίθημι, παντὶ Παρθένε βοή-
θει μοι.

Καταβασία τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Κοντάκιον τοῦ ἁγίου ἤχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ.

Τῶν ἀσκητῶν τὴν καλονὴν, καὶ προστάτην Κυθωνιαίων,
οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως νῦν Ἰωάννην στέψωμεν, γυθόμενοι
σήμερον, ἀπαίρει γὰρ πρὸς τὰς θείας ἐπαύλεις, δωρεὰς

ἰάσεων ἀπινέμων τοῖς πίσει, τὴν ἱεράν πανύγῃριν αὐτοῦ ἐπιτελοῦσι καὶ πόθῳ γεραίρουσιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν τοῦ Χριστοῦ ἀσκητὴν, ἅπαντες ὧ φιλέορτοι, ἀσματικῶς συνελθόντες, Ἰωάννην ἀνευφημήσωμεν, οὗτος γὰρ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐλαφρὸν φορτίον ἐπ' ὤμων ἀράμενος, καὶ τὴν νεκράν ἀπολαυσιν ἀποσάμενος, τῷ τὰς ἡμῶν ἀμαρτίας ἐν σταυρῷ καθηλώσαντι, εὐθαρσῶς ἠκολούθησε, καὶ τὰ πάθη νεκρώσας τοῦ σώματος, τὴν ψυχὴν ἀπεφθάρτισεν συμπολίτης τῶν τῷ Χριστῷ εὐαρεστησάντων γενόμενος πρεσβεύει τοῦ σωθῆναι διηνεκῶς, καὶ εἰρήνην σταθεράν δορηθῆναι τῷ κόσμῳ παντὶ, καὶ τὸ μέγα ἔλεος τοῖς οὕτω ἐκ πόθου γεραίρουσιν.

Κάθισμα τῶν ὁσίων. Χορὸς Ἀγγελικὸς.

Μακάριον ζωὴν ἐκτελέσαντες, ὄντως ὁσίων τοῖς χοροῖς ἐν τῇ γῆ τῶν πραέων ἀξίως συνυλιζέσθε, θεοφόροι μακάριοι, καὶ τὴν ἔρημον καθάπερ πόλιν οἰκοῦντες, χάριν εἰλήφατε παρὰ Θεοῦ τῶν θαυμάτων, διὸ ἡμᾶς γεραίρομεν.

Ἔτερον τῶν μαρτύρων. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον,

Τὰ τῆς πίστεως ἄνθη, τοὺς νοητοὺς μαργαρίτας Κυρίου καὶ ἀθλητάς, Σέργιον τιμήσωμεν καὶ τὸν Βάκχον τοὺς μάρτυρας· οἱ τῶν εἰδώλων πᾶσαν ἰσχὺν ἀφανίσαντες, ἐπαξίως, οὐρανόθεν τὸ στέφος τῆς νίκης δεξάμενοι, σὺν ἀγγέλοις χορεύουσι· διὸ πιστοὶ βοήσωμεν, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

καὶ νῦν Θεοτοκίον. ὁμοιον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίου, χαῖρε κόρη καθέ-
δρα βασιλική, κλίνη πορφυρόστρωτε, χρυσοπόρφυρε θά-
λαμε, χλαμύς ἀλουργόχροε, τιμαλφέστατον τέμενος,
ἀστραπόμορφον ἄρμα, λυχνία πολύφωτε, χαῖρε Θεοτό-
κε, δωδεκάτειχε πόλις, παστάς ἀγλαόμορφε, καὶ πύλη
χρυσήλατε, ἀγλαόχρυσε τράπεζα, θεοκόσμητον σκηνωμα,
χαῖρε ἔνδοξε νόμφη ἡλιοστάλακτε, χαῖρε μόνη ψυχῆς
μου εὐπρέπεια.

Ὦδὴ δ'. εἰρμός.

Εἰσακήχοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας καὶ
ἐδόξασά σε μόνη φιλόνηρωπε.

Τῶν τραυμάτων μου, Δέσποινα, τῶν τῆς ψυχῆς, σαρ-
κός τε νοσημάτων, ἢ Θεὸν τεκοῦσα, λύσιν παράσχου μοι.

Λυπιζόμενον πάθεσι καὶ λογισμοῖς καὶ βίου τριχυμιάις,
ἐλπίδι Παρθένε, τῇ σῇ μὲ βεβαίωσον.

Ἐκ κινδύνων μὲ λύτρωσε, μήτηρ Θεοῦ, καὶ ζάλης καὶ
πταισμάτων, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, μόνη Πανύμνητε.

Χειμαζόμενον κλειδοσι βιωτικοῖς, ἐξάρπασον Παρθένε
πρὸς τὸν λιμένα καθοδηγοῦσά με.

Φωτισμὸς ἡμῖν ὅσοι Πατέρες γεγονάτε καὶ σθένος,
περιβεβλημένοι φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

Φῶς ἀνέσπερον ὅσοι, τὸ τοῦ Χριστοῦ εἶδεῖν ἀξιοθέν-
τες, τοῖς ἐν σκότει λάμπειν κατηξιώσατε.

Λαμπρυνθέντες τῇ χάριτι τῇ τοῦ Χριστοῦ πιστοὺς φω-
ταγωγεῖτε, καὶ πᾶσαν τὴν Κρήτην καταλαμπρύνετε.

Δυσωποῦμέν σε ἄχραντε, ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλα-
βοῦσα, τοῦ αἰεὶ πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

ἄλλος. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν.

Σὲ ἀντιλήπτορα καὶ βοηθόν, ἔχουσα ἢ Κρήτη, θερμό-
τατον πρὸς τὸν Δεσπότην τῶν ἀπάντων πρεσβευτήν καὶ
ρύστην λαμβάνει πάντοτε, ὅθεν σοῦ γεραίρει τὰ λείψανα.

Ἰατρεῖον ἄσυλον, παντοδαπῶν νόσων, τὰ λείψανα ἄ-
παντες οἱ ἐν τῇ Κρήτῃ κεκτημένοι, εὐλαβῶς τὴν σὴν πα-
νηγυρίζουσιν μνήμην, Ἰωάννη Θεόσοφε.

Δόξα.

Ἐνδον ἐν καρδίᾳ σου, πάτερ σοφὲ, ἔχων, Ἰωάννη, τῆς
κρίσεως αἰεὶ τὸν φόβον καθ' ἐκάστην, τὸν Κριτὴν τῶν
πένθει ἠλεούμενος, ἄληκτον χαρὰν διὸ εἴληφας.

Καὶ νῦν. Παρθένε.

Ἐρῶσέ με Πανύμνητε, ἢ τὸν Θεὸν ἄχραντε παρθένε κυή-
σασα, πάσης ἀνάγκης καὶ παντοίων πειρασμῶν, νόσου δη-
ρῶσης καὶ μάστιγος, φθόνου καὶ θυμοῦ τὸν ἐκέτην σου.

Καταβασία τὸ ἀνεξιχνίαστον. Ὡδὴ ἐ. ὁ εἰρμός.

Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν ἀπάντων ποιητὴς Κύ-
ριος, ἐν τῷ φωτὶ τῶν σῶν προσταγμάτων, ὁδήγησον ἡμᾶς,
ἐκτός σου γὰρ ἄλλον οὐ γινώσκομεν.

Ὅπλον ἀήτητον κατα ποικίλων πειρασμῶν ἔχοντες, τῶν
δυσμενῶν πάσης ἐπηρείας λυτρούμεθα σαφῶς, οἱ σὲ Θεο-
τόκον αἰεὶ ἐπιστάμενοι.

Νόμου τὸ πλήρωμα, ἢ ἀνωτέρα Χερουβίμ, τέτοκας τὸν

τοῦ Θεοῦ σαρκωθέντα υἷον μονογενῆ, ὃν ὑπὲρ τῶν δούλων
ἀεὶ ἐκδυσώπησον.

Τὸν τοῦ παντός ποιητὴν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἀγνὴ
φέρουσα, τοῦτον ἡμῖν ταῖς σαῖς ἰκεσίαις εὐίλατον δίδου,
τοῖς νῦν ἐκ καρδίας πρὸς Σὲ καταφεύγουσιν.

Ἄπο στενώσεως ἐκ κατοδύνου μου ψυχῆς, δέξαι τῶν
εἰκτειμῶν μόνῃ τῇ τεκούσῃ τὸν ἀήτητον λόγον, προσ-
φέρω ὁ τάλας, εἰκτειρήσασα σῶσον με.

Ἄπο παντός πειρασμοῦ, καὶ ἀπὸ πάσης τῶν ἐχθρῶν
στάσεως, καὶ ἐκ πάσης νόσου καὶ θλίψεως, καὶ πάσης
συμφορᾶς, ἡμᾶς ἀεὶ τηρεῖτε Πατέρες πανόλβιοι.

Ἄστρα πολύφωτᾶ, μαρμαρυγαῖς τῶν ἀρετῶν πέμποντα,
καὶ τῶν Κρητῶν ἐν πνεύματι Θεῷ, φωτίζοντα ψυχαῖς
οἱ πεφωτισμένοι πατέρες ἐδείχθησαν.

Δεῦτε Κιδονιέων πληθὺς, δεῦτε πιστῶς ἐν τῷ ναῶ δρά-
μωμεν, ἔνθα ἡ σωρὸς τῶν ἀγίων πατέρων ὑπάρχουσα, καὶ
πιστῶς ὑμνοῦντες αὐτοὺς προσκυνήσωμεν.

Ἄπο παντός πειρασμοῦ, καὶ τοῦ συνέχοντος ἀγνὴ
κλειδωνος, ὡς ἀγαθὴ ρῦσαι με, παντοίαις ἐχθρῶν ἐπιβου-
λαῖς Δέσποινα Παρθένε τὸν ἄθλιον δοῦλον σου.

Τοῦ ὀσίου. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Οἱ πόθω, μακάριε, τὸ σὸν καλοῦντες ὄνομα, οἱ ἐν τοῖς
κινδύνοις, Ἰωάννη, ἅπαντες εὐθέως τὴν παρὰ σοῦ ἀρω-
γὴν, πλουσίως λαμβάνουσιν, διὸ νῦν τοῖς προσκαλοῦσί σε
ῶξυτάχως βοήθησον.

Μυρίζουσι πάντοτε, τὰ λειψανά σου ἅγιε, κρίνα τοῦ ἀ-
γροῦ, ὡσπερ τρισμακάρο, βρῦοντα μύρα ἐν τῇ σωρῷ ἐν τῇ

γῆ ἀκενώτως. Πάντες οὖν ἐξῆς, δεῦτε ἀρυσώμεθα, ἵνα λάβωμεν ἴασιν.

Δόξα.

Ὁ βίος σου ἔνθεος, τὰ ἔργα σου πανθαύμαστα· ἐξέστη τὰ σύμπαντα ὀρώντα, ἔνσαρκον ὄντα σε, ἐν τῇ γῆ ὡς βροτόν ἄσαρκον, νικῶντα τοὺς ἐχθροὺς πάντας, τοὺς ἀσάρκους τε, ὄντως θαῦμα παράδοξον.

Καὶ νῦν.

Νῦν κραυγάζοντα δέξαι με, βοῶντα μὴ ἀπώθει με παρθένε Μαρία, μὴ παρίδης τοῖς λυπηροῖς τε περιαντλούμενον καὶ κατατριχόμενον πικραῖς ἀρρωστίαις σώματος, τὸν ἐν σοὶ καταφεύγοντα.

Καταβασία ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡδὴ στ'. ὁ εἰρμός.

Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς μὲ ἀνάγαγε.

Σωτηρίας λιμένα γινώσκων σε, πλέων παρὰ φροντίδος βίου, τὴν θάλασσαν· ἐπικαλοῦμαι Δέσποινα, Κυβερνήτην ψυχῆς μου γενέσθαι Σε.

Ἐξεδύθην στολὴν κακουχοῦμενος, μήτηρ ἀειπάρθενε, τῆς σωφροσύνης μου, ἀλλ' ἢ Θεὸν κύήσασα, τῆς χαρᾶς τὸν χειτῶνα ἀντίδος μοι.

Ἱερὰς πολιτείας ἐκπέπτωκα, ῥαθυμῶν ὁ δειλεος, ἀλλ'

ἐπανάγαγε, εὐλογημένη Πάναγνε, προσταγαίς τοῦ υἱοῦ σου ρυθμίζουσα.

Συμπαθείας τῆς σῆς μὲ ἀξιώσον, ἢ τὸν συμπαθέστατον λόγον κηύσασα, τὸν τῷ ἰδίῳ αἵματι, ἐκ φθορᾶς τοὺς ἀνθρώπους ρυσάμενον.

Τῶν Ὁσίων ὁ αὐτός.

Ἄρωγοί Κυδωνίας θεμέλιοι, καὶ ὑπὸ ἐχθρῶν κλονουμένην στηριζαντες αὐτήν, ἀεὶ φυλάττοιτε ἀπὸ πάσης ἀνάγκης πανόλβιοι.

Καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων ἀκέστορες, θεῖοι χρηματίζοντες, Θεομακάριστοι, τὰς τῆς ψυχῆς μου δέομαι, καὶ σαρκοῦς ἀσθενείας ἰάσασθαι.

Ἐν πελάγει δεινῶς, κυματούμενος, ὅσιοι ὑμᾶς κυβερνήτας προβάλλομαι καὶ δυσωπῶ ἡθύναι με πρὸς σωτήριον ὄρμον μακάριοι.

Ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα, μήτηρ ἀειπάρθενε τῆς σωτηρίας μου, καὶ Σὲ προστάτην τίθημι, τῆς ζωῆς ἀσφαλῆ τε καὶ ἄσειστον.

Τὴν θείαν ταύτην.

Ἀκούων πάτερ, Θεόσοφε, τὸ λέγον «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν», εὐθύς προσέδραμες, κόσμου ἀφείς τὸ ἀμφιβληστρον, ὁπαδοὺς μιμούμενος τοῦ Κυρίου σου.

Χριστοῦ τῷ ἔρωτι ἅγιε τρωθεῖς, οὐκ ἀρεστόν σοι ἐν σώματι ζῆν, ἀλλ' ἐν πνεύματι, ὅθεν ὡς ἄλλος ἀπόστολος, ἔμοι Χριστὸς ἀνεκράυγαζες.

Δόξα

Ὅκ ἔσχες πάτερ φιλόυλον ἐν σοὶ πῦρ, μᾶλλον ὕδωρ
ἄλλόμενον, λιταῖς οὖν Κύριε ταῖς ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ ὀσίου
σου δός, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ διψήσωμεν.

Καὶ νῦν.

Σὲ μόνην φέρω Πανάχραντε, ἐλπίδα καὶ ἀσάλευτον
στήριγμα, Σὲ ἀπροσμάχητον τείχος, καὶ σκέπην καὶ
φυλακὰ, καὶ σὲ ἐπικαλοῦμαι Παρθένε σῶσον με.

Ἐορτάζει σήμερον, Κυθωνιαίων ἡ πόλις, ἑορτὴν ὑπέρ-
λαμπρον, τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην, ἅπασαν προσκαλου-
μένη πόλιν καὶ χώραν, χαίρει γὰρ ὡς κεκτημένη, θυ-
σαυρὸν μέγαν, σωρὸν μέγαν τῶν λειψάνων ὑμῶν, Πατέ-
ρες θεῖοι τῆς Κρήτης τὸ καύχημα.

Καταβασία. Τὴν Θεῖαν ταύτην.

Κοντάκιον τῶν Ἀγίων πατέρων. Ἦχος Γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐορτάζει σήμερον, Κυθωνιαίων ἡ πόλις, ἑορτὴν ὑπέρ-
λαμπρον τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην, ἅπασαν προσκαλου-
μένη πόλιν, καὶ χώραν χαίρει γὰρ ὡς κεκτημένη θησαυρὸν
μέγαν, σωρὸν μέγαν τῶν λειψάνων ὑμῶν πατέρες θεῖοι
τῆς Κρήτης τὸ καύχημα.

Ὁ οἶκος

Οἱ σωροὶ τῶν ὑμῶν θεῖων λειψάνων βρῦσιν πᾶσιν ἰά-
ματα, ἐξ ὧν πάντες πιστοὶ ἀρπύμενοί, σώζονται ἐκ νόσων
ποικίλων, ψυχικῶν καὶ σωματικῶν, θθεν ὁ τέλας βουλό-

μενος, καὶ γὰρ ῥυσθῆναι με ἐκ νόσων ποικίλων, ψυχικῶν καὶ σωματικῶν. Διὰ τοῦτο τὴν ἐμὴν βοήθειαν νῦν ἀνευφημῶ καὶ διηγούμεαι ὅπως ἀν ἐπιφάνητε, καὶ τοῖς ἐν ἀναγκαις ἐκλυτροῦσθαι, ἐκ πειρασμῶν, καὶ πάντα τοὺς προσιόντας θερμῶς, ῥῶσιν παρέχετε· διὸ δότε ἡμῖν ἰσχὺν τοῦ ἀνυμνεῖν ὑμᾶς αἰὶ ὡσπερ τῆς Κρήτης τὸ καύχημα.

Τὸν νοῦν πρὸς τὸν ἐχθρὸν ἀνδρείοι παρετάξασθε, καὶ πᾶσαν αὐτοῦ, ἀπάτην καταλύσαντες, καὶ τὴν νίκην ἀνωθεν εἰληφότες, μάρτυρες πανεύφημοι, ὁμοφρόνως ἐκράζετε, καλὸν καὶ τερπνὸν τῷ συνεῖναι Χριστῷ.

Ἐν οὐρανοῖς Χριστέ κατοικοῦντες Σέργιος καὶ Βάκχος καὶ τοῦ Θεοῦ φωτὸς τοῦ παρά σοῦ ἐμπορούμενοι, ἐμὲ τὸν ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνωσίας πορευόμενον, προφθάσειεν διὰ τάχους τῶν παθῶν ἀφαρπάσαι ἐν μοναῖς, ἀθάνατε, στολήν μοι τῆς ἀφθαρσίας καταπέμποντες, ὅπως λευχημῶν τὴν φωτοφόρον αὐτῶν ἑορτήν, ἀνυμνῶ καὶ κραυγάζω σοι Κύριε, καλὸν καὶ τερπνὸν τὸ συνεῖναι Χριστῷ.

Ἐν μηνὶ Ὀκτωβρίῳ Ζ'. τῶν ἀγίων μεγάλων μαρτύρων Σεργίου καὶ Βάκχου.

Χαλκᾶ τὰ νεῦρα, Βάκχε, πρὸς νεύρων βίας,

Καὶ πρὸς ξίφος Σεργίε πυρσοὶ καρδίας.

Σέργιον ἐβδόματι ξίφος ἔκτανε, νεῦρα δὲ Βάκχον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν ὁσίων θεοφόρων 99 Πατέρων τῶν ἐν Κρήτῃ λαμψάντων.

Τέλος εἴληραν οἱ πατέρες, ἐν Κρήτῃ, ὡς ἀστέρες ἔ-

λαμπαν ἐν τῇ ἐρήμῳ. Δεῦρο πρὸς ἡμᾶς εἰς τὰ τερπνὰ τοῦ πόλου, ἔλαμψεν ὡς ἥλιος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἀκτίσι ἰάσεων νόσων παντοίων, ἕκτη Ὀκτωβρίου, μύστης χαριτώνυμος Ἰωάννης. Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις.

Ὡδὴ ζ'. ὁ εἰρμός.

Εἰκόνοσ χρυσῆς ἐν πεδίῳ Δεηρὰ λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου παῖδες κατεπάτησαν, ἀθέου προστάγματος, μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες δροσιζόμενοι ἔψαλλον, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Δίς

Σταυρῷ προσπαγῆς, ὁ ἐκ σοῦ σωματωθεὶς Θεογεννήτρια, Ἀδὰμ διέρρηξε τὸ χειρόγραφον, ᾧ νῦν Παρθένε δυσώπησον, πάσης ἐπηρείας ῥυσθῆναι, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἐλπίς ἀγαθὴ προσδοκία τε πιστῶν ὑπάρχεις Δέσποινα καὶ νῦν δεόμεθ' αὐτοῦ σου, δωρίσασθαι τῆς συμπαθείας τὸ ἔλεος, πᾶσι τοῖς εἰς σὲ πεποιθόσι, καὶ τῷ υἱῷ σου κραυγάζουσιν, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Σκοτία δεινὴ, τῇ τοῦ βίου συσχεθεὶς τὸν συλλυπούμενα καὶ συναλγοῦντα, οὐ κατέλαβον τῇ σῇ Παρθένε λαμπρότητι, λύσον τὴν ἀχλὺν τῶν πταισμάτων καὶ καταύγασον ψάλλειν σοι, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἰωῆς ἐκπεσῶν ἀκράτου μὲν τὸ πρὶν, ὁ Ἀδὰμ σέσωσται, διὰ τοῦ τόκου σου, νῦν δὲ Πάναγκε τὸν ἀρρωστεῖα κρατούμενον, σῶσον εὐρωστεία σου κόρη, καὶ ἀξιώσον ψάλλειν σοι, εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ἐπέστη φεδρὰ, ἡ ἐτήσιος ὑμῶν μνήμη πανόλβιοι, λαμπροσμένη τηλαυγέστατα, ἡ εὐπρέπεια τῆς χάριτος

ἦν ἐπιτελοῦντες ἐν πίστει τῷ Κυρίῳ κραυγάζομεν, Εὐλογη-
τός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Πυρσοὶ νοητοὶ καταλάμποντες, ὤφθητε ὅσοι, χειμα-
ζομένους διασώζετε καὶ ὀδηγεῖτε τοὺς πλείοντας, καὶ
θαυμάτων ταῖς βολαῖς, τὴν Κρήτην λαμπρύνετε, βοῶντες,
Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἄδύτου φωτός, ταῖς ἀύλοις ἀστραπαῖς καταλαμπόμενοι
τοὺς ἐν σκότει τῶν θλίψεων κεκακωμένους ἀρπάσατε, καὶ
πρὸς φωτισμὸν εὐφροσύνης, ὀδηγήσατε ψάλλοντες, Εὐ-
λογητός εἶ ὁ Θεός ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Δυσῶπει Χριστὸν, τὸν υἱὸν σου καὶ Θεὸν Θεογεννήτρια,
τοὺς κεκραμένους δεινοῖς πταισμοῖς, καὶ ταῖς ἀπάταις
τοῦ ὄφους, αἵματι αὐτοῦ τῷ τιμίῳ, ἀλλὰ ρύσασθε ψάλ-
λοντες, Εὐλογητός, ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Πέρασ δόξαν τε τίμιον, καὶ πλοῦτον ρέοντα πάτερ κα-
τέλειπες, πρὸς τὸ Χριστοῦ ἀκλινῶς καὶ μόνον, εἰκόνιζες
κάλλος, καὶ ἔλεγες, ὑπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων κύριος καὶ
Θεός εὐλογητός εἶ.

Ἄρρωστίαι χειμάζουσί με τὸν δαίμον, δειναὶ μακάριε,
καὶ πάθη ἀπειράριθμα, διὸ ταῖς ἰκυσίαις σου, ἐμοῦ τὸ δυσῶ-
δες τῶν παθῶν ἀποκάθαρον, χάριν μοι δωρούμενος.

Θεοτοκίον

Φεῖσαι μου, Κύριε, φεῖσαι, ὅταν μέλλῃς με κρῖναι καὶ
μὴ καταδικάσῃς με εἰς πῦρ, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με,

δυσωπει σε Παρθένο· ἢ Σὲ κυοφορήσασα, Χριστέ τῶν ἀσίων ὁ δῆμος καὶ τῶν μαρτύρων τὰ τάγματα.

ᾠδὴ ἡ. ὁ εἰρμός.

Ἰερωτάταις χορείαις, τῶν ἁγίων ἀπάντων, συνόντες, καὶ ταῖς θεαῖς καλωναῖς, ὠραῖζόμενοι Ἅγιοι, τὸν ὠραῖον ἐν κάλλει, αἰτήσασθε Χριστὸν διὰ παντός, ὠραῖσαι καρδίας ἡμῶν ἐν θεῖα χάριτι.

Ὡς εὐωδέστατα κρίνα, νοητοῦ Παραδείσου γενόμενοι μακάριοι σαφῶς, πᾶσαν ψυχὴν κατευφραίνετε, ἱεραῖς εὐωδεῖαις. Διό μου τὸ δυσῶδες τῶν παθῶν ἀπελάσατε, ῥῶσαι καὶ χάριν μοι δωρούμενοι.

Ἡ καταγιγίς τῶν δαιμόνων, τῶν ψυχῶν τὰς ὀλκάδας, βυθίσαι οὐ κατίσχυσεν ἡμῶν· τῇ κυβερνήσει γὰρ Ὅσιοι τοῦ Δεσπότου τῶν ὄλων, πρὸς ὄρμον κατηγήσατε ζωῆς, καὶ ἡμῖν σωτηρίας λιμένες ἀνεδείχθητε.

Ὡς ὑπηρεταὶ τοῦ Χριστοῦ, ὡς διάκονοι πιστοὶ καὶ οἰκονόμοι, τῶν αὐτοῦ μυστηρίων ὡς ἀπλανεῖς ὁδηγοί, φανέντες πάθη θεραπεύετε, ψυχῶν καὶ σωμάτων, ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ἀστραπαὶ καθαρότητι βίου καὶ πολιτεία, τῇ τῶν ἄσωμάτων ὁμοιούμενοι, λάμπαντες κόσμῳ, τὸν τοῦ σκότους προστάτην, ἀπελαύνειν κατηξιώθητε, τῷ τῆς εὐσεβείας φωτὶ λαμπρυνόμενοι.

Ἐν οὐρανοῖς τὴν αἰδίων δόξαν νῦν καθορῶντες, καὶ τῆς ἀκηράτου καὶ θείας αἴγλης ταῖς φανοτάταις ἐντροφόντες, ἀχτίσαι, τῶν παθῶν μου σκότος μειώσατε, Ὅσιοι θεράποντες Χριστοῦ, παγσεβάσμιοι.

Ἵπὲρ ἡμῶν τὸν Λυτρωτὴν, ἱκετεύσατε Ὅσοι θεοὶ, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων καὶ νοσημάτων πικρῶν, καὶ βλάβης ἡμᾶς ἐκλυτρώσασθαι, τοὺς ὑπερυψούντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρετῶν τὴν ἀρίστην ἀκλινῶς διοδεύσαντες τρίβον ἀοίδημοι, πρὸς πόλιν εἰσελεύνετε, Ἐδέμ τῆς ἀκηράτου, μελωδοῦντες εὐφραϊνόμενοι. Ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἴνα τὸν χριστὸν μόνον κερδίσης, τὸν κτίστην καὶ βασιλέα πάσης κτίσεως, πάντα ὡσπερ σκύβαλον ἠγήσω μακάριε, ταῖς διδασκαλαῖς ἐπόμενος Παύλου τοῦ κήρυκος, μεθ' οὗ γὰρ τὸν Δεσπότην γεραίρεις ἐν τῇ ἀθανάτῳ μονῇ ἀκαταπαύστως.

Ἦρθης, Ἰωάννη, εἰς τὸ ὕψος παμμάκαρ τῶν ἀρετῶν ἐκτιναζάμενος ὕλην τὴν ὀλέθριον, διόκαὶ ὁ ὕψιστος Θεός, τὴν ἄνω οἴκησιν σοὶ ἐδωρήσατο, ὧ ὕμνοις, ἀεννάως δοξάζεις μετὰ τῶν ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν ἁγίων.

Δόξα.

Λάμψων Θεαρχία ταῖς καρδίαις, τρισήλιε, ταῖς σαῖς αἰγλαῖς τῶν ὕμνούντων σε πάντας, καὶ ἀξιώσον τὸν ἀπεριόριστον πανεβλαβῶς καὶ ἀναρχον σέβειν, ἐκάστοτε οὐσίαν σου, ὃν νῦν προσκυνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν, οἱ ταπεινοὶ σου δούλοι.

Καὶ νῦν.

Ὁμοι, ὧ ψυχὴ μου παναθλία, τῷ ζόφῳ τῆς ἁμαρτίας ὅλη πάντοτε κρατουμένη, κράζουσα, τῷ Θεῷ ἐπίστρεψόν

τῆς σῆς μητρὸς δεήσῃσι σῶσόν με κύριε, τὸν εὐσπλαγ-
χον σέ, ἵνα δοξάζω, ἐν τῇ μακαρίᾳ μονῇ τοῦ θανάτου.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς.
Στοιχολογεῖται. Τὴν τιμιωτέραν

Ὡδὴ θ'. ὁ εἰρμός.

Ἄναρχου γενήτορος, υἱὸς καὶ κύριος, σαρκωθείς
ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανεν, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσας,
συναγαγὼν τὰ ἐσκορπισμένα, διὸ τὴν πανύμνητον Θεο-
τόκον, μεγαλύνωμεν,

Γευσάμενος μὴ προσηκούσης, θάνατον ὁ Ἄδάμ ἐκ τοῦ
ξύλου πικρῶς ἐτρίγησεν, ξύλω δὲ πηγεις ὁ υἱὸς σου, τὸν
γλυκασμὸν τῆς ἀθανασίας ἐπήγασεν ἄχραντε, διὰ τοῦτο
σέ γεραίρομεν.

Βασίλισσα πέφυκας, τὸν βασιλέα κύριον, ὑπὲρ λόγον
τεκοῦσα τὸν διαλύσαντα ᾄδου τὰ βασίλεια, κόρη, ὃν ἐκτε-
νῶς δυσώπει, τῆς ἀνω βασιλείας, ἅπαντας ἀξιῶσαι τοὺς
ὑμνοῦντας σε.

Ἀγαθινον Δέσποινα τὴν ταπεινὴν καρδίαν μου, ἡδονῶν
κακοθεῖσαν ταῖς ἐπικλήσεσιν, ὡς τῶν ἀγαθῶν τετοκυῖα
καὶ ἀγαθὴ ὑπάρχουσα ὅλη, καὶ πρὸς μετανοίας με ἀγα-
θῆς πύλης εἰσάγαγε.

Σοφίαν καὶ δύναμιν, καὶ λόγον ἐνυπόστατον, τοῦ Πα-
τρὸς Θεομήτωρ ἀγνή συνέλαβες, ἐκ τῶν σῶν ἀχράντων
αἱμάτων, τὸν ἑαυτοῖς ναὸν προσλαβοῦσαν, καὶ τοῦτο καθ'
ἐνωσιν ἐνωθεῖσαν ἀδιάρρηκτον.

Ἡ Κρήτη εὐφραίνεται, κηρύττουσα τὰ θαύματα τῶν
ἀγίων πατέρων τὰ καυρωθέντα. Καὶ δοξολογεῖ εὐχαρί-

στωσ τόν λυτρωτήν, τόν δι' εὐσπλαγχνίαν Αὐτοῦ δωρη-
σάμενον τοιοῦτους φύλακας.

Τὰ ὄρη μυρίζουσι, τῆσ Κρήτησ καί αἱ φάραγγεσ, αἱ
ὄπαι καί τὰ σπήλαια, ὡσ παλάτια Θείουσ μαργαρίτασ κα-
τέχοντα, τῶν σοφῶν πατέρων τὰσ κάρασ, ἰάσεισ παρέ-
χουσι τοῖσ πιστοῖσ, πιστῶσ προστρέχουσι.

Πατέρεσ, Πανάγιοι Πατέρεσ, πανσεσβάμιοι, τοῦσ πισ-
τῶσ ἐκτελοῦντασ τήν Θεῖαν μνήμην ὑμῶν καί δοξολο-
γοῦντασ καί ψάλλοντασ εὐλαβῶσ, καί ἅπαν τὸ πλῆθος
τῆσ νῦν πανηγύρεωσ, ἐκ παντοῖασ βλάβησ ῥύσασθαι.

Ὡσ Ὁρθροσ εὐρέθησ πρωῖνὸσ, ἐν τῇ τοῦ βίου νυκτί,
παρθενεῖασ ἀκτίσι περιουγάζουσα, τήν ἀνατολήν τοῦ ἡ-
λίου τοῦ νοητοῦ, τῆσ δικαιοσύνησ ἡμῖν φανερώσασα, Θεο-
μήτωρ πανσεβάσμιε.

Ἄλλοσ ἅπασ γηγενῆσ σχιρτάτω.

Ἡ Κρήτη εὐφραίνεται, κηρύττουσα τὰ θαύματα, τῶν ἁ-
γίων Πατέρων τὰ κατορθώματα, καί δοξολογεῖ εὐχαρί-
στωσ, τόν λυτρωτήν, τόν δι' εὐσπλαγχνίαν αὐτοῦ δωρησά-
μενον ἐν αὐτῇ τοιοῦτους φύλακασ.

Ῥῦσιν τῆσ ψυχῆσ ὁμοῦ καί τοῦ σώματοσ, τοῦ ἀγαπή-
σαντοσ σέ τόν δι' ἐλέουσ πολλοῦ τόν κόσμον φθορᾶσ ῥυ-
σάμενον, ταῖσ ἱεραῖσ δεήσεσι τοῦ Θεῖου Θεράποντοσ Ἰω-
άννου, δώρησαι τοῖσ κραυγάζουσιν ἐκ καρδίασ ὑμῖν τὸ ἱ-
λάσθητι.

Δεῦτε οἱ πιστοί, τῇ Θεῖα τοῦ μάκαροσ σωρῶ, προσέλ-
θωμεν Ἰωάννου φύει γάρ ἰάσεισ πᾶσι τοῖσ μετὰ πίστεωσ

τῶν ἱερῶν λειψάνων προσψύουσι πάντοτε καὶ βοῶσι σω-
σον ἡμᾶς ἅγιε τοὺς τὴν μνήμην τὴν σὴν ἑορταζοντας.

Δόξα.

Ἡ ζωαρχικὴ Τριάς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πατὴρ ὁ ἀναρχος καὶ
ὁ γεννηθεὶς υἱὸς ἄρρευστος ἐξ αὐτοῦ ὁ συνάναρχος, καὶ τὸ
ἀπειροδύναμον, καὶ συναίδιον θεῖον Πνεῦμα, τὸ ἐκπορευό-
μενον ἐκ πατρὸς ταῖς σαῖς.

Καὶ νῦν.

Σῶσόν με ἀγνή, ἢ Θεὸν κυήσασα τὸν πανοικτῆρμονα
κείμενον εἰς χάος ἀνάστησον, νῦν τὸν ἀναξιώτατον οἰ-
κτιρμοῦ τῆς κολάσεως καὶ τοῦ ἀσβέστου πυρὸς μὲ ἐξήρ-
πασαν, ἵνα πίστι καὶ πόθῳ δοξάζω σε.

Καταβασία ἅπας γηγενῆς. Ἐξαποστιλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πατέρες παμμακάριστοι, τῆς Κρήτης τὸ κραταίωμα,
Κυδωναίων δόξα καὶ κλέος, καὶ ἱατροὶ τῶν νοσούντων,
τὰ πάθη θεραπεύσατε, ἐμῆς ψυχῆς καὶ σώματος, βοῶν-
τος, μετὰ πίστεως, πρεσβεύοντες τῷ Κυρίῳ, σὺν τῷ σε-
πτῷ Ἰωάννῃ.

Τὸ θεῖον ἐγκαλλώπισμα, τῶν ἀσκητῶν τιμήσωμεν, Κρη-
τῶν τὸν ἄσυλον πλοῦτον, τὸν πάνσοφον Ἰωάννην Κυδῶ-
νων τὸ κραταίωμα, διπλοῦν γὰρ στέφος εἴληφεν, διτ-
τῶς πολιτευσάμενος, ἀθλητικὸς καὶ ὄσιος, ὅθεν ἀξίως
τιμᾶται.

Παρθένε, παναμώμητε, κυρία μου καὶ δέσποινα, τὸν
σὸν υἱὸν ἐκτίσωπει, σὺν τοῖς ἁγίοις πατρᾷσι πυρατη-

ρίων ῥύσασθαι παντοίων τοῦς ὑμνοῦντας Σε, καὶ αἰώνιον
τεύξασθαι τῶν ἀγαθῶν Πανάγία, δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις
καὶ βούλεις.

Εἰς τοὺς αἶνους ἰστοῦμεν στιχ. δ'. ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων, νῦν μιμησώμεθα, τάξεις τὰς
οὐρανίους, καὶ στησώμεθα μίαν, χορείαν μετὰ πόθου. Δευ-
τε πιστοὶ πιστῶς εὐφημήσωμεν, χορὸν τῶν θείων πατέ-
ρων τὸν ἐκλεκτὸν, τὸν τὴν Κρήτην ἐκλαμπρύναντα.

Τὸν ἀσκητὴν τοῦ Κυρίου, ὕμνοις τιμήσωμεν, τὸν θαυ-
μαστὸν προστάτην, Ἰωάννην τὸν θεῖον Κρήτης, καὶ γὰρ
οὗτος Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν σωτῆρα καὶ Κύριον ὑπὲρ αὐ-
τῆς ἱκετεύει ἐκ πειρασμοῦ, λυτρωθῆναι καὶ κολάσεως.

Ἐκατόμφολις Κρήτη χαίρεται σήμερον, τοὺς ἑκατὸν
πλουτοῦσα, στερεοὺς θεῖους πύργους, Πατέρας τοὺς ἀγί-
ους τοὺς ἐν αὐτῇ, θανάτῳ ἐναβλήσαντας, καὶ ἐκλαμπρύ-
ναντας ταύτην ταῖς ἀρεταῖς καὶ τοῖς θείοις κατορθώμασιν.

Ἐπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει, Σοῦ τὴν πανένδοξον, καὶ
φωτοφόρον μνήμην, ἐκτελοῦντων μὴ παύσης, μάκαρ Ἰ-
ωάννη, τὸν λυτρωτὴν, ἱκετεύων καὶ Κύριον, τοῦ λυτρω-
θῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ πυρὸς τοῦ αἰω-
νίζοντος.

Δόξα ἦχος πλ. β'.

Θεία χάρις ἀπηώρητο, ἐπὶ τὴν σωρὸν τῶν λειψάνων
ὁμῶν, ἡγιασμένοι ὄσιοι. Διὸ καὶ εἰς ὄσμην μύρου, τῶν
θαυμάτων ὁμῶν δραμούμεθα, τῶν νοσημάτων τὴν ἴασιν

ἀρούμενοι, ἀλλὰ Πατέρες πανσεβάσμιοι, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκετεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τῶν Πατέρων γ'. καὶ τοῦ ἁγίου στ'.

Ὁ ἀπόστολος Προκείμενον ἦχος βαρῦς.

Καυχῆσονται Ὅσοι ἐν δόξῃ

Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα κενόν.

Πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἄδελφοί ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐστίν, ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, κτλ.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς, ἐπὶ τόπου πεδινοῦ.

Κοινωνικὸν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Τὴν τιμιωτέραν

Τοὺς ἐν Κρήτῃ λάμπαντας, θαυμαστῶς τοὺς ἁγίους Πατέρας εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τούτους γὰρ καὶ προστάτας καὶ πρεσβευτάς πρὸς τὸν κτίστην ἔχομεν, οἱ τιμῶντες αὐτοὺς ἐκ πίστεως.

Τῶν θείων πατέρων θεῖον βλαστὸν, ἀσκητῶν τὸ κλέος καὶ τῆς Κρήτης τὴν καλονήν, τὸν θερμὸν προστάτην, τὸν

ἐπικαλούμενον, τὸν μέγαν Ἰωάννην, πάντες ὑμνήσωμεν.
Βίος καὶ πολιτεία τῶν Ὁσίων καὶ Θεοφόρων
98 Ἀγίων Πατέρων τῶν ἐν τῇ Κρήτῃ λαμ-
ψάντων καὶ τοῦ συνασκητοῦ αὐτῶν Ἰωάννου
τοῦ Ἐρημίτου. Εὐλόγησον Πάτερ.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ
κεφαλὴν αὐτοῦ» Λέγει ὁ φιλοσοφώτατος Σωλομών εὐλο-
γημένοι Χριστιανοί. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ μνήμη καὶ ἡ ἑορτὴ
τῶν δικαίων, καὶ ἁγίων ἀνδρῶν πρέπει νὰ γίνεται
μὲ πνευματικούς ἐπαίνους καὶ μὲ ἐγκώμια, ὅλοι μι-
χροὶ καὶ μεγάλοι, νέοι τε καὶ γέροντες ἀξιότατοι Κρη-
τικοί, δεῦτε νὰ ἐπαινήσωμεν καὶ νὰ ἐγκωμιάσωμεν τοὺς
οἰοῦντες καὶ ἁγίους πατέρας, ὅπου ἔκαμαν τὴν πα-
τριδα μας μὲ τὰ θαύματα καὶ μὲ τὸν ἁγιασμόν αὐτῶν
ἀξίαν πολλῶν ἐπαίνων, ὁμοῦ μὲ τὸν συνασκητὴν αὐτῶν
ἅγιον Ἰωάννην τὸν ἐρημίτην, οἱ ὅποιοι ἂν καλὰ καὶ νὰ
ἦσαν ἀπὸ διαφόρους τόπους, τοὺς ὑπεδέχθηκεν ὁμως ἡ
περίφημος Κρήτη, ὡσπερ πολίτευμον θησαυρὸν, εἰς τὴν
ὁποίαν καὶ μὲ δόξαν ἐτελειώθησαν, καθὼς θέλετε ἀκούσει·
Ἄλλὰ, συμπατριῶταί μου Κρήτες· πρέπει μὰ τὴν ἀλή-
θειαν μὲ πόνον καὶ εὐλάβειαν, μὲ ὕμνους καὶ δοξολογίας
νὰ ἀνταποδώσωμεν τὸ χρέος μας, ὄχι μὲ χοροὺς καὶ παι-
γνίδια, ὄχι μὲ ξεφάντωσες δαιμονικαῖς καὶ ἔργα σατανικά,
εἰς τὰ ὅποια δὲν χαίρεται ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἅγιοι ἀλλὰ
ὁ διάβολος, ὅπου παρακινᾷ τοὺς τρελοὺς ἀνθρώπους καὶ
τὰ κάμνουν. Καὶ ἀφορμὴν διὰ νὰ προσκυνήσουν τοὺς ἀγί-

ους συνάζονται καὶ κάμνουν πράγματα, ὅσα δὲν ἀρέσουν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων, μόνον τοῦ διαβόλου. Ἄλλ' ἡμεῖς ἀδελφοὶ καὶ ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, μὲ πόθον καὶ καθάραν καρδίαν, ἄς εὐχαριστήσωμεν τοὺς Ἁγίους Πατέρας καὶ ἄς τοὺς προσκυνήσωμεν, διότι ἐπροτίμησαν νὰ κατοικήσουν εἰς τὸν τόπον μας. Ἐπειδὴ λέγει καὶ τὴν σκληραγωγίαν ἠγάπησαν πολλὰ, καὶ εἶχον τόσῃν ὄρεξιν νὰ εὕρωσι τόπον σκληρὸν καὶ δύσβατον νὰ κατοικήσουν, ὅπου ἄλλον τόπον δὲν εὕρηκαν ἀρεσκόμενον, ὡσὰν τὴν περιφημον Κρήτην ὁμοῦ μὲ τὸν συνασκητὴν αὐτῶν τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Καλυβήτην, οἵτινες ἦσαν εὐθαλῆ καὶ εὐώδη ῥόδα, καὶ ἐμύρισαν ὄχι μόνον τὴν Κρήτην, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν κόσμον, διότι γινώσκετε ἐτούτους τοὺς ἁγίους Πατέρας, ὅποιος τοὺς ἐπικαλεσθῆ εἰς τὴν γῆν ἢ εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ πίστεως τοὺς εὕρισκε ἐτοίμους βοηθοὺς, καὶ λυτρώνουσιν αὐτὸν ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, ψυχικῆς καὶ σωματικῆς καὶ ὁ κόσμος ὅλος τοὺς ἔχει εἰς μεγάλην εὐλάβειαν καὶ ἀκούσατε μετὰ πάσης προθυμίας ἐξ ἀρχῆς τὴν διήγησιν αὐτῶν, διὰ νὰ λάβητε μεγάλην ὠφέλειαν.

Ὅλοι λοιπὸν οἱ ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες δὲν ἦσαν ὅλοι ἀπὸ μίαν πατρίδα, ἀλλὰ ἀπὸ πολλαῖς καὶ διάφοραις, ἀπὸ μὲν Αἴγυπτον ἤγουν ἀπὸ Μησίρι ἦτον 36 ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦτον ἓνας ὁ ἅγιος Ἰωάννης· οἱ ὅποιοι ἀκούοντας πῶς διὰ νὰ ξενιτευθῆ ὁ μακάριος Ἀβραάμ, τοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεὸς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἠθελήσασι καὶ αὐτοὶ νὰ ἐνιτευτοῦν καὶ μισεύοντας ἀπὸ τὴν πατρίδα των ἐπήγασιν εἰς τὴν Κύπρον καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας εὐγῆκεν ἡ φήμη των εἰς ὅλην τὴν Κύπρον καὶ ὅλοι ἐπεθυμοῦσαν νὰ τοὺς

θεωροῦν, ἐπειδὴ καὶ μόνον μὲ τὴν θεωρίαν των, πολλαῖς καὶ διαφοραῖς ἀρρωστείαις ἰατρεύονταν· καὶ οὐδὲ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς ὅπου ἐπηγαίνασι δὲν ἐμίσειεν χωρὶς νὰ μὴν ὠφελθῆ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ. Εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὸ νησί τῆς Κύπρου ἦσαν καὶ ἄλλοι τριάντα ἑννέα ὄσιοι, ὅπου ἐπερνοῦσαν τὴν ζωὴν των εἰς διαφοροὺς τόπους ἐρήμους καὶ σπήλαια· καὶ αὐτοὶ ἀκούοντας τὴν φήμην αὐτῶν τῶν ἁγίων Πατέρων, ὅπου ἤλθασιν εἰς τὸ νησί των, ἐπήγασιν καὶ ἀνταμώθησιν μὲ αὐτοὺς, καὶ καθ' ἓνας τὴν πρέπουσαν μετάνοιαν καὶ τιμὴν ἀλλήλως των ἐδίδον, κάμνοντες ὅλα ἐκεῖνα ὅπου ἔπρεπεν ὡς ἀν καλοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί· καὶ παρακαλῶντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλον νὰ φάγῃσι καὶ προφῆν ἢ ὅποια ἦτον μόνον ψωμίον ἀλάτσι καὶ νερόν. Ἀφοῦ δὲ ἐφάγασιν ὀλίγον, χωρὶς νὰ γεμίσωσι τὴν κοιλίαν των δηλ. νὰ χορτάσωσι, καὶ τοῦτο διότι ἐκατέχασιν ὅτι μὲ θεραπευμέναις κοιλιαῖς γαυριᾷ ὁ λογισμὸς. Ἀλλὰ ποῖος ἤμπορεῖ νὰ διηγηθῆ, ταῖς δοξολογίαις καὶ εὐχαριστίαις τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρακαλῶντας τον νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ, λέγοντας· «κύριον τὸν προφήτην ὁ Θεὸς εἰς τὴν βοήθειαν μου πρόσχε·» μὲ τὴν βοήθειαν λοιπὸν τοῦ Κυρίου, ἐμπήκασιν ὅλοι εἰς ἓνα καράβι καὶ ἐπήγασιν εἰς τὴν Ἀτάλιαν, καὶ ἐκεῖ πάλιν εὗρισιν ἄλλους εἰκασιτέσσαρας μοναχοὺς, καὶ ἀνταμώθησαν καὶ αὐτοὶ μὲ αὐτοὺς καὶ ἔγιναν ὅλοι ὁ χορὸς τῶν ἁγίων πατέρων, ἐννενηκοντα ἑννέα. Καὶ μὴ θαυμάσης πῶς δὲν ἦσαν ἑκατὸν σωστοί, διότι πάντοτε εἶχαν τὸν Χριστὸν διὰ κεφαλὴν καὶ διδάσκαλον, ὅπου ἐγίνοντο πάλιν ἑκατὸν. Καὶ κάμνοντες λοιπὸν ὀλίγον καιρὸν καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀτά-

λιαν, με προσευχαῖς καὶ νηστεῖαις καὶ παρακαλοῦντες τὸν Θεόν, νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τόπον ἀρμόδιον, ὅπου νὰ μὴ τοὺς θωροῦσιν ἄνθρωποι, νὰ τοὺς δοξάζουσιν, διότι πολλὰ τοὺς εὐφημοῦσαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου ἐκείνου. Καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἔδωκε λογισμὸν, νὰ μισεύσουν ἀπὸ τὴν Ἀτάλιαν, νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Κρήτην, καὶ ἐμβῆκαν ὅλοι εἰς ἓνα καράβι καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἤλθον εἰς τὸ νότιον μέρος τῆς νήσου Κρήτης, ὅμως τοῦτο πρέπει νὰ ἡξεύρετε ὅτι ὁ Χριστὸς ὅπου ἦτον κεφαλὴ των, τοὺς ἐταξίδευσεν πάντοτε με ἀνέμους καλοὺς καὶ ἐπιτηδείους· μόνον ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὴν ποθητὴν των Κρήτην, ἤλθεν ἀνεμοστρόβυλος μέγας, καὶ ἐκινδύνευσεν νὰ χαθῆ τὸ καράβι· τοῦτο δὲ ὅλο ἐγένηκε διὰ νὰ φανερώσῃ ὁ Θεὸς τὴν δυνάμιν του τῶν Κρητικῶν, καὶ νὰ δείξῃ ὅτι περισσότερον ἢμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τὸν δούλον του με ἓνα κομμάτι ῥάσσον καὶ ἓνα ῥαβδί, καθὼς ἔδειξε εἰς τὸν ἅγιον, παρὰ ὅπου ἢμποροῦσι σπαθιά καὶ κοντάρια, ὅπου οἱ κρητικοὶ πολιτεύονται. Καὶ ἐπειδὴ τὸ λοιπὸν δὲν ἢμποροῦσαν ἀπὸ τὸν πολὺν ἀνεμον νὰ πιάσουν εἰς τὴν Κρήτην, ἐπῆγαν εἰς τὸ ἀντίπερα νησάκι ὅπου λέγεται Γαῦδος, τὸ ὁποῖον νησάκι τὸ ἡξεύρουσι οἱ ναῦται πῶς εἶνε μακρὰν ἀπὸ τὴν Κρήτην μίλια 40.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ υἱὲ καὶ λόγε τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος ὁ λυτρώσας τὸν προφήτην Ἰωάνν ἀπὸ τὸν κλειδῶνα τῆς θαλάσσης, ὅταν ἦτο εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ θηρίου καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Νινευὴν, σὺ ὅπου ἐσχίσας τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, διὰ τοῦ προφήτου σου Μωϋσείως καὶ ἐπέρασες τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἐλευθέρωσας αὐτὸν ἀπὸ τὰς χειρας Φα-

ραῶ, σὺ ὅπου ἐπρόσταξες τὸν κορυφαῖον τῶν ἀποστόλων Πέτρον νὰ περιπατήσῃεις τὰ νερὰ ἀπάνω καὶ ἀρχίζοντας νὰ καταποντίζεται, τὸν ἐλευθέρωσες ἀπὸ τὸν βυθὸν, αὐτὸς λύτρωσε καὶ ἐμένα ὡς ὁ μόνος δυνατὸς ἐν γῆ καὶ ἐν θαλάσῃ· σὺ ὅπου εἶπες ὅλα ὅσα ἂν αἰτήσῃσαι διὰ τὸ ὄνομά μου θέλετε τὰ ἔχει, αὐτὸς μοῦ βοήθησον νὰ περάσω εἰς τὴν Κρήτην νὰ εὐρῶ τοὺς ἀδελφούς μου, ὅτι σὺ Κύριε παιδεύεις καὶ πάλιν ἰατρούεις, καὶ σοὶ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων Ἀμήν. Καὶ τελειώνοντας ὁ ἅγιος τὴν εὐχὴν ἐστάθηκεν κατὰ ἀνατολὰς καὶ σημειώσας ἐφ' ἑαυτὸν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ λέγων τὸ «πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, τὸ Πάτερ ἡμῶν καὶ τὸ δι' εὐχῶν» καὶ σφραγίσας τὸν αἰγιαλὸν μὲ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἀνέβηκεν ἐπάνω εἰς τὸν μανθῖαν αὐτοῦ, καὶ ἄρχισεν ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου νὰ πλέῃ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ δὲν ἐδειλίασεν ὁ εὐλογημένος τόσον μάκρος τῆς θαλάσσης, διότι ἐνθυμεῖτο τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ὅπου εἶπε, «ὁποῖος ἔχει πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως ἐὰν πῆ τοῦ βουνοῦ νὰ σαλεύσῃ καὶ νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, σαλεύει καὶ ἔρχεται ἐπ' αὐτήν,» καὶ οὕτω χωρὶς φόβου ἔπλεεν ψάλλων διάφορα τροπάρια ἀρμόδια τῆς ἐκκλησίας καὶ εὐχὰς κατανοητικὰς εἰς τὸν Θεὸν ἐλθῶν ὡς γρήγορος πεζοδρόμος, ὁμοίως καὶ οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ καὶ πατέρες μὲ ψαλμωδίας ἀπαυσταῖς, ἀνύμνουσαν καὶ ἐδοξάζον τὸν Θεόν. Καὶ φθάσαντος τοῦ ἁγίου εἰς τὴν Κρήτην, ὁ πρῶτος τῶν ἀδελφῶν ἔδωκε τὴν χεῖρα, καὶ πιᾶσας αὐτὸν τὸν ἐφίλησε, καὶ ἀγαλλόμενοι ἔψαλλον τὸ «συνδέσμων τῆς

ἀγάπης συνδεόμενοι οἱ ἅγιοι καὶ τῷ δεσπόζοντι τῶν ὄλων Χριστῷ ἑαυτοὺς ἀναθέμενοι, ὠραίους πόδας ἐξατενίζοντο, εὐαγγελιζόμενοι πᾶσιν εἰρήνην.» Ὡρα τρίτῃ τῆς ἡμέρας, ἄρχισεν ὁ ἅγιος νὰ πλέῃ, ἀπὸ τὸ νησί τῆς Γαύδου, καὶ εἰς τὴν ἕκτῃν ὥραν ἔφθασεν εἰς τὴν Κρήτην, ἀβλαβῆς καὶ ἀκίμαντος. Διὰ τοῦτο μὰ τὴν ἀλήθειαν, εὐλογημένοι χριστιανοὶ καὶ συμπατριῶται κρητικοί, πρέπει σήμερον ὅλοι πνευματικῶς νὰ χαροῦμεν, ἐπειδὴ τοιοῦτον θησαυρὸν μᾶς ἐχάρισεν ὁ Θεὸς καὶ ἐπλούτισεν τὸν τόπον μας μετ' αὐτούς τοὺς ἁγίους, καὶ πρέπει νὰ εὐφραινώμεθα, ἐπειδὴ καὶ ἔχωμεν τοιοῦτους βοηθοὺς καὶ πρέπει νὰ δοξολογοῦμεν τὸν πανεποπτην, ὅπου μᾶς ἀξίωσεν νὰ ἔχωμεν τοιοῦτους συμπολίτας, πρέπει ἀληθινὰ ὅλοι νὰ ἐρχώμεθα μετ' φόβον καὶ εὐλάβειαν, εἰς ἀπάντησιν καὶ τιμὴν καὶ προσκύνησιν τῶν ἁγίων τούτων, καὶ μετ' εὐλάβειαν καὶ φόβον Θεοῦ νὰ τοὺς δοξολογοῦμεν, καὶ νὰ τοὺς πανηγυρίζωμεν μετ' πνευματικὴν χαρὰν, νὰ διηγούμεθα τὰ θαύματα αὐτῶν, διὰ νὰ τὰ ἀκούουν οἱ πιστοὶ καὶ εὐλαβεῖς χριστιανοὶ, νὰ δοξάζουσι τὸν Θεὸν ὅπου ἐδόξασεν αὐτούς.

Ἄμα λοιπὸν εὐφράνθησαν οἱ ἀδελφοὶ ὅλοι καὶ ἐχάρηκαν εἰς τὸν θαυμαστὸν ἐρχομὸν τοῦ ἁγίου εἰς τὴν Κρήτην, ἀπὸ τὴν Γαῦδον, καθὼς ἀκούσατε, ἀνεβαίνουσι ἀπάνω εἰς τὰ ὄρη καὶ βουνά, πρὸς τὸ νότιον μέρος τῆς Κρήτης διὰ νὰ τύχωσιν κανένα σπήλαιον νὰ κατοικήσουν, καὶ δὲν ἦσαν ἄλλο νὰ τοὺς ἀρέσῃ, μόνον τὸ σπήλαιον ὅπου λέγεται τῆς μεγάλης πέτρας τοῦ Χάρακος, εἰς χωρίον Ἀζογιτρε καὶ ἐκεῖ ἔμειναν προσευχόμενοι ἐν νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις ἐκδεόμενοι τὸν Θεὸν τὸν σώζοντα αὐτούς. Καὶ

ἡ τροφή των ἦτον ἀπὸ τοῦ σκίνου τὸν καρπὸν καὶ ἀπὸ τὰ
 ἄγρια ξιλοκέρατα, ὅπου ἔτρωγαν οἱ χοῖροι, καὶ τὰ ἄλλα
 ἄγρια ζῶα, μὰ ἐπειδὴ καὶ τὸ σπήλαιον ἦτον μικρόν, καὶ
 δὲν ἐχωροῦσαν ὅλοι ἐμοιραστήκασιν εἰς δύο μερτικὰ καὶ
 οἱ μὲν 33 ἐπήγασιν ἀντίπερα τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸ σπή-
 λαιον, οἱ δὲ ἐπίλοιποι ἐπομείνασι εἰς τὸ πρῶτον, ἕως τέ-
 λους τῆς ζωῆς αὐτῶν, ἔζησαν δὲ χρόνους 89 εἰς τὰ ὅποια
 δύο σπήλαια, εὐρίσκονται ἀκόμη τὰ λείψανά των, καὶ ἦ-
 τον μὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ εἶνε πρᾶγμα ἐξαισίον καὶ θαυμά-
 σιον νὰ θεωρῆ καθ' ἕνας, ὅπου νὰ ἔχη εὐλάβειαν, τὰ
 σπήλαια ἐκεῖνα, ὡσάν παλάτια ἐστολισμένα εὐμορφα μὲ
 τὸ νὰ ἔχουσι τοιοῦτους μαργαρίτας καὶ ἄρχοντας τῆς
 βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ὁ δὲ ἅγιος Ἰωάννης ἠξεύροντας
 πῶς ἡ ἡσυχία εἶνε ἀρχὴ καθάρσεως ἐπεθύμει νὰ ἡσυχά-
 σῃ καὶ μόνος, μόνου του Θεοῦ κρυφὰ νὰ προσεύχητε διὰ νὰ
 τοῦ δώσῃ εἰς τὸ φανερόν τὴν ἀνταμοιβήν, καὶ ἔστοντας
 νὰ ἔχη τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, ἤρχισε νὰ φανερώνει τὴν
 ἐπιθυμίαν ταύτην καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀδελφοὺς καὶ νὰ
 ζητήσῃ συγχώρησιν νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπ' αὐτοὺς, οἱ δὲ ἁ-
 γιοὶ Πατέρες ἄρχισαν μὲ μεγάλα δάκρυα νὰ τοῦ λέγου-
 σιν καὶ πῶς νὰ δυνηθῶμεν τὸν χωρισμὸν σου ἀδελφέ Ἰω-
 ἀννη, ἀνίσως καὶ ὅταν σὲ ἀστοχήσαμεν καὶ ἀπομεινες εἰς
 τὴν Γαῦδον, δὲν ἠμπορούσαμεν νὰ κάμωμεν δίχως σου καὶ
 σὲ ἐπεμφεν μὲ μέγαλον θαῦμα πρὸς ἡμᾶς, πῶς τώρα θέ-
 λομεν δυνηθῆ νὰ ὑποφέρωμεν τὸν χωρισμὸν σου τελείως.
 Ταῦτα καὶ ἄλλα λόγια ὅμοια ἐλέγασιν πρὸς αὐτὸν κλέον-
 τες, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὸν καταπέισουν νὰ ἀπο-
 μείνῃ. Καὶ ἔστοντας νὰ θεωροῦσι πῶς ὁ λογισμὸς τοῦ ἦτο

καλὸς ἐπειδὴ ἠγάπησε περισσότερὰν σκληραγωγίαν, ἐσή-
 κωσαν τὰς χεῖρας αὐτῶν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἄρχιταν νὰ
 προσεύχωνται καὶ νὰ λέγουν οὕτω «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ
 ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπειδὴ Ἰωάννης ὁ ἡμέτερος ἀδελφὸς θέλει
 νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ ἡμᾶς σήμερον, ὁδήγησέ τον νὰ περάσῃ
 τὴν ζωὴν του ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ, καὶ ἀξιώσον ἡμᾶς Κύ-
 ριε τὴν ἡμέραν ὅπου θέλει νὰ ἔλθῃ τοῦ ἐνὸς μας θανάτου
 καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, τὴν αὐτὴν ἡμέραν νὰ τελειώ-
 σωμεν ὅλοι ὁμοθυμαδὸν καὶ νὰ δώσωμεν τὸ χρέος τοῦ θα-
 νάτου μας εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ταῦτα καὶ ἄλ-
 λα λέγοντες, ὁ Ἅγιος ἔκαμε μετάνοιαν, καὶ ἀνεχώρησεν
 ἀπὸ τὴν ἀδελφότητά καὶ περιπατῶντας δύο ἡμέρας ἐ-
 πήγε πρὸς τὰ μέρη τῶν Χανίων καὶ πορευόμενος εἰς τὰ
 βουνὰ τοῦ ἀκρωτηρίου, εὗρεκε σπήλαιον εἰς τόπον πολλὰ
 δύσβατον καὶ σκληρὸν, ὅπου οὔτε ἄγρια ζῶα δὲν ἤμπο-
 ροῦσαν νὰ κατοικήσωσιν ἐκεῖ ἀπὸ τὴν πολλὴν σκληρότητα
 τοῦ τόπου, ἀλλὰ ὁ ἅγιος ἐχάρη πολλὰ λέγοντας πῶς δὲν
 θέλει εὑρεθῆ τόπος ἐπιτηδειότερος καὶ καλλίτερος διὰ νὰ
 δαμάσῃ τὸ κορμί του ὡσάν ἐκεῖνον, καὶ ἐκεῖ λοιπὸν ἐκα-
 τοίκησε καὶ ἐχαίρετο εὐφραινόμενος ὡσάν νὰ ἦτον εἰς κα-
 νένα λιθάδι μυρισμένον καὶ περιδόλιον εὐμορφώτατον. Κα-
 τοικῶν δὲ εἰς ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον τοῦ ἤρχοντο πολλαῖς φο-
 ραῖς λειποθυμίαις τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὴν ἀνυδρίαν καὶ σκλη-
 ρότητα τοῦ τόπου, ὅπου τὸν ἐφέρασιν εἰς τὸν θάνατον. Διὰ
 τὴν σκληραγωγίαν καὶ στενοχωρίαν, ὅπου εἶχεν ὁ ἅγιος
 εἰς ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον καὶ τὴν κακοπάθειαν, ἦτο πρᾶγμα
 νὰ θαυμάζου καὶ αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι, καὶ νὰ φρίττουν οἱ
 δαίμονες, διότι καθὼς ὁ μέγας Ἰωάννης ὁ Προδρόμος

δὲν ἦ· ο ἡ ζωὴ του καὶ ἡ τροφή του ἄλλη εἰς τὴν ἔρημον
παρὰ μόνον αἱ ἄκραις τῶν βοτάνων, τέλειαι λογῆς καὶ ὁ
ἅγιος ἐτοῦτος ἀπεκεῖνα ἐτρέφετο· ὅταν δὲ ἤθελεν ἔλθῃ τὸ
θέρος καὶ πλέον βότανα δὲν εὔρησκεν ἔτρωγε σκινόκαρ-
πον καὶ πάλιν δὲν ἔτρωγεν οὐδ' ἀπὸ τοῦτον νὰ χορτάσῃ.
Ἄλλὰ τίς ἠμπορεῖ νὰ λογιᾶσῃ τὸ ἄμετρον τῆς αὐτοῦ ἀ-
ρετῆς, ταῖς προσευχαῖς καὶ τὰ δάκρυα, ὅπου ἔχυνεν εἰς
τὴν πολιτείαν ἐκείνην καὶ ζωὴν τὴν ἀγγελικὴν, ἀλλὰ
τέτοιαι λογῆς καθὼς ὁ Μωϋσῆς πολιτευόμενος ἀξιώθηκεν
διὰ τὴν πολλὴν του νηστείαν νὰ ὀμιλήσῃ καὶ οὗτος μὲ
τὸν Θεόν, καὶ πολλαῖς φοραῖς ὅσον τοῦ ἦτον δυνατόν, ἐ-
γροῖκα καὶ ἐθεώρει τὸν Θεὸν μὰ ἀπὸ τὴν τόσῃ σκληρα-
γωγίαν καὶ κακοπάθειαν, ὅπου εἶχε καθὼς εἶπομεν, δὲν ἐ-
δύνετο νὰ περπατήσῃ ὀρθὸς ἀλλὰ ἐπεριπατοῦσε με τὰ
τέσσαρα πόδια ὡς ζῶον, καὶ τόσον ἐμεγάλωσεν αἱ τρίχες
τοῦ κορμιοῦ του, ὅπου ὅποιος ἤθελε τὸν ἰδεῖ ὅταν εὐγενεν
ἀπὸ τὸ σπήλαιον, νὰ εὔρη τίποτε, ἐθαύμαζε καὶ ἐφοβάτο.
Καὶ μίαν ἡμέραν ὅταν ἐσήμανεν ὁ καιρὸς νὰ τὸν δοξάσῃ
ὁ Θεὸς εὐχῆκε νὰ εὔρη τὴν συνειθισμένην του τροφήν
τῶν βοτάνων, καὶ ἐπεριπάτει ὡς εἶπομεν ὡς τετράποδον
ζῶον. Καὶ ἓνας βοσκὸς ἀπιτήδειος εἰς τὸ δοξάρι ἐπέιγεν
εἰς τὸν λόγγον ἐκεῖνον νὰ κυνηγήσῃ τίποτε καὶ ἐκεῖ ὅπου
ἐγύρευεν θεωρῶντας τὸν ἅγιον ἐλόγιασεν ὅτι εἶναι ζῶον,
καὶ πέρνει τὴν σάιταν καὶ ἔδωκεν τοῦ ἁγίου εἰς τὴν καρ-
δίαν, καὶ παρευθεῖς ὁ ἅγιος ἐγροῖκησε τὸ θέλος εἰς τὴν
καρδίαν πῶς τὸν ἐθανάτωσεν, καὶ ἐπαρκαλίευσεν τὸν Θεὸν
νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου ἑκατοῖκα
καὶ ἐκεῖ νὰ δώσῃ τὸ τέλος· καὶ μισεύωντας ἀπὸ ἐκεῖ ἐ-

φθασεν εἰς τὸ σπήλαιον βαστόντας καὶ τὴν σαίταν εἰς τὸ στήθος του, τρέχοντας καὶ τὸ αἷμα εἰς τὴν γῆν· ὁμοῦς ὁ βοσκὸς ἐγροίκεσεν ἀπὸ τὴν σαίταν ὅτι ἐτόξευσεν τίποτε, καὶ οὐκ ἀπέτυχεν τοῦ σκοποῦ του, καὶ ἐπήγε νὰ εὔρη τὸ σκοτωμένον ζῶον, καθὼς ἐλόγιαζεν καὶ χαρούμενος ἐπερηπάτει καὶ ἐπήγαινε, ὅπου ἐθώρη τῆς σταλαματαιῆς τοῦ αἵματος· καὶ ἐμπένων μέσα εἰς τὸ σπήλαιον, εὐρίσκει τὸν ἅγιον ἔχοντας τὰς χεῖρας δεμένας σταυροειδῶς, καὶ τὴν σαίταν εἰς τὴν καρδίαν μὰ ἀκόμη ἦτον ζωντανός, καὶ παρευθὺς πίπτει εἰς τὰ πόδια του, καὶ μὲ μεγάλα δάκρυα κλένοτας ἔλεγεν· ἀλλοίμονον εἰς ἐμένα τί ἔπαθα σήμερον ὁ ταλαίπωρος· φεῦ μοι τῷ ἀθλίῳ, πῶς ὁ διάβολος μὲ ἐτύφλωσεν, νὰ γένω φονεὺς εἰς τὸν ἅγιον· τί νὰ γένω; τί νὰ κάμω; δὲν ἔχω ποῦ ἄλλοῦ νὰ πέσω, μόνον πάλιν εἰς τὰ πόδια σου ἅγιε, νὰ παρακαλέσῃς Κύριον τὸν Θεόν σου, νὰ μοῦ δώσῃ συγχώρησιν, καὶ νὰ μὲ ὁδηγήσῃ εἰς στραταν, ὅπου νὰ σωθῶ. Ταῦτα κ' ἄλλα περισσότερα λέγοντος τοῦ νέου μὲ μεγάλα δάκρυα, ἀπεκρίθη ὁ ἅγιος μὲ ταπεινώσιν, καὶ ἤρεμον φωνὴν καὶ τοῦ λέγει· ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος τέκνον μου, ὅπου ἀγαπᾷ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ θέλει τὴν μετανοίαν τῶν ἁμαρτωλῶν, νὰ σοῦ δώσῃ μετάνοιαν, καὶ νὰ σοῦ συγχωρήσῃ τὸ ἁμάρτημα, ὅπου ἔκαμες σήμερον εἰς ἐμένα τὸν ἀχρεῖον αὐτοῦ δούλον, καὶ νὰ σὲ ἀξιώσῃ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἀμήν. Ἔτσι ἔχοντας ὁ ἅγιος τὰς χεῖρας δεμένας παρέδωκε τὴν ἁγίαν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς χεῖρας Θεοῦ, τὰς 26 τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός. Καὶ θέλοντας ὁ νέος νὰ μισεύσῃ, δὲν ἐμπόριεν νὰ εὔγη ἀπὸ τὸ σπήλαιον, ἀπὸ τὴν

τόσην εὐοδίαν καὶ ψαλμωδίαν, ὅπου ἐγρήκα ἀοράτως τῶν ἁγίων ἀγγέλων. τριγύρω τοῦ ἁγίου λειψάνου, ὅμως μὲ πολλὴν ὥραν ὀδηγούμενος μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ ἁγίου, εὐ-γῆκεν ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον, διὰ νὰ τὸν κηρύξῃ εἰς ὅλην τὴν περιοχὴν τῶν Χανίων, καὶ κηρύσσων τὸν ἅγιον, ἔλεγε φανερά καὶ τὸ σφάλμα του, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔγεινεν ἀκουστὸν τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου εἰς ὅλην τὴν Κρήτην, καὶ ἐπήγαιεν πλῆθος λαοῦ καὶ ἐπροσκυνοῦσαν αὐτὸν, καὶ ὅτι ἀσθένειαν καὶ ἂν εἶχε κανεῖς καὶ ἐπήγαινε μὲ πίστιν ἦτον ἀδύνατον νὰ μὴ λάβῃ τὴν θεραπείαν αὐτοῦ. Καὶ βλέπων-τας οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ τὰ πολλὰ θαύματα ὅπου ἐγίνονταν καθ' ἡμέραν ἀπὸ τὸν ἅγιον, ἐκάμασιν εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐκκλησίαν τὸ αὐτὸ σπήλαιον, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, τὸ αὐτὸ σπήλαιον ἢ ἐκκλησία, καθεκάστην ἡμέραν βρούοι θαύματα, καὶ οὐδένας δὲν ὑπάρχει ὅπου νὰ ἐπι-καλεσθῇ τὸν ἅγιον μὲ πίστιν, ἢ εἰς τὴν γῆν, ἢ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ μὴ λάβῃ ἐκεῖνο ὅπου ζητᾷ ἂν εἶναι διὰ τὸ καλὸν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Διότι πολλαῖς φοραῖς ἀδελφοὶ ζητοῦ-μεν τίποτα ζήτημα τοῦ Θεοῦ, μὰ ὁ Θεὸς γνωρίζοντας πῶς δὲν εἶναι διὰ τὸ καλὸν τῆς ψυχῆς μας δὲν μᾶς τὸ δίδει, μόνον ἐκεῖνο, ὅπου εἶναι καλὸν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώ-ματος ἐκεῖνο μᾶς χαρίζει.

Προσευχόμενοι λοιπὸν εὐλογημένοι χριστιανοί, χρεω-στοῦμεν πρῶτον νὰ ζητοῦμεν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καθὼς μᾶς διδάσκει ἡ Κυριακὴ προσευχὴ, δηλαδὴ τὸ «Πάτερ ἡμῶν», καὶ ὅλα τὰ ἄλλα θέλουσι μᾶς προστεθεῖ πρὰ τοῦ ἐνός καὶ μόνου Θεοῦ οὗ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ

καὶ προσκύνῃσις νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶ-
νων. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις

Ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τροπάρια ἐγκώμια ψαλλόμενα εἰς τοὺς ἁγίους πατέ-
ρας, καὶ εἰς τὸν μέγαν Ἰωάννην τὸν ἐρημίτην
μὲ τὴν στάσιν ἢ ζωὴ ἐν τάφῳ.

Μακαρίζομέν σε Ἰωάννη σοφὲ, καὶ τιμῶμεν τὴν ἁγίαν
εἰκόνα σου, ὡς ἀντίτυπον τῆς θείας σου μορφῆς.

Δίς. Κατ' ἀλφάβητον.

Ἀκτίνα σου πέμψον, ἀναρχε, φωταυγῶς, τοῦ φωτίσαι
τὴν ἀθλίαν καρδίαν μου, ἀνυμνήσαι τοὺς πατέρας τοὺς
σοφοῦς.

Βασιλεῦ ἀπάντων, καὶ σωτὴρ ἀγαθῶν, δώρησε μοι θείαν
γνώσιν ὑμνήσαι σου, τοὺς πατέρας ἐν τῇ Κρήτῃ εὐσεβῶς.

Γένος ἅπαν πιστῶν, ἀνυμνήσωμεν νῦν Ἰωάννην τὸν
πάντων πανθαύμαστον, καὶ σοφόν, καὶ κινδύνων ἀντιλή-
πτορα θερμόν.

Δεῦτε, πᾶσα τάξις, ἅπαν γένος Κρητῶν, προσκυνήσω-
μεν τὰ ἅγια λείψανα, Ἰωάννου καὶ πατέρων τῶν σοφῶν.

Ἐξοδίους ὕμνοις, ὀρθοδόξων πληθῶς· δεῦρο τῶν πατέρων
μελώδησον, τῇ κοιμήσει καὶ τοῦ θεοῦ ἀσκητοῦ.

Ζυγὸν τοῦ Κυρίου ἄραντες οἱ σοφοί, ἐπὶ ὧμων καὶ
τὴν Κρήτην κατέλαβον, καὶ ἐπλήρωσαν Χριστῶ ταῖς
ἐντολαῖς.

Ἦκουσαν προθύμως, τῆς φωνῆς τοῦ Χριστοῦ, τῆς λεγούσης «εἰ τις θέλει ὀπίσω μου,» διὸ ἔδραμον ἀόκνως τῷ Χριστῷ.

Θείων ἰαμάτων, βλίζουσι ποταμοί, ἐκ τῆς θήκης τῶν λειψάνων σου ἅγιε, ἐξ οὗ πίνουσιν οἱ τρέχοντες πιστοί.

Ἱερέων δῆμος μοναστῶν ὁ χορὸς, ἄρχοντες Κρητῶν καὶ πᾶς ὁ λαὸς, ἀνυμνήσατε Πατέρας τοὺς σοφοὺς.

Κρήτη χαρμοσύνης, τὴν σεπτὴν ἑορτὴν, τῶν Πατέρων πανηγύριζε σήμερον, καὶ τοῦ Θεοῦ Ἰωάννου τοῦ σοφοῦ.

Λύσιν τῶν σφαλμάτων, τῶν ἐμῶν Ἰησοῦ, ταῖς πρεσβείαις τῶν πατέρων μοὶ δώρησαι, καὶ τοῦ Θεοῦ Ἰωάννου τοῦ σοφοῦ.

Μακαρίζομέν σε, Ἰωάννη σοφέ, καὶ τιμῶμεν τὴν σωρὸν τῶν λειψάνων σου, καὶ εἰκόνα τὴν ἁγίαν εὐσεβῶς.

Νικηταὶ ὡς ὄντες, νίκην δότε ἡμῖν, κατ' ἐχθρῶν τῶν πολεμούντων καὶ μαινομένων, καθ' ἡμέραν καθ' ἡμῶν τῶν τᾶπεινῶν.

Ξένον θαῦμα βλέπω, μία ὥρα ὁμοῦ, πάντες οἱ πατέρες παρέδωκαν, ταῖς ψυχαῖς σὺν Ἰωάννη τῷ κλεινῷ.

Ὁ τῆς Κρήτης ἅπας ὀρθοδόξων λαὸς, δεῦτε καὶ κυκλώσωμεν σήμερον, ὡσπερ τέκνα τῶν πατέρων, τὴν σωρὸν.

Πύργοι θεοὶ ὄντες, ἀκλιναῖς καὶ στερροί, καταφύγιον Κρητῶν καὶ ἐδρέομα, καὶ προστάται καὶ ὑπέρμαχοι ἡμῶν.

Ῥομφέει καὶ δόρυ, φάσιγανα κατ' ἐχθρῶν, καὶ κινούμενα βέλη εἰσὶν, οἱ πατέρες καὶ προπύργια Κρητῶν.

Σήμερον κομπάζεις Κυδωνία λαμπρά, ἔχεις ἐν τοῖς

κόλποις τὸν θησαυρὸν, τοὺς πατέρας τοὺς ἀσκήσαντας ἐν σοί.

Τιμαλφῆ ὡς ῥόδα, εὐοδίας μεστὰ, εἰσὶν αἱ ἅγιοι κάραις αὐτῶν, καὶ μυρίζουσι ψυχαῖς ταῖς τῶν πιστῶν.

Ἐπὲρ τῆς ἀλήκειου καὶ ἀφθάρτου τρυφῆς ἠγωνίσασθε, ἐκ πόθων μακάριοι, διὸ ἤρατε στεφάνους ἐκ Θεοῦ.

Φωταυγεῖς ἀστέρες, νοητοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἡμᾶς καταφωτίσατε ὅσοι, καὶ ποιήσατε ἡμᾶς συγκοινωνοὺς.

Χαίρετε τῆς Κρήτης, σπήλαια καὶ βουνά, χαίρετε τὰ ὄρη καὶ φάραγκες, κάρας ἔχοντες πατέρων τὰς σεπτὰς.

Ψάλλατε προθύμως, ψάλλατε τῷ Θεῷ, ἱερεῖς καὶ μοναχοὶ καὶ πᾶς ὁ λαός, τῇ Τριάδι προσκυνοῦντες εὐσεβῶς.

Ὡ Παρθενομήτωρ, σὺν τῷ Οὐεῖω χορῷ, τῶν Πατέρων καὶ Ἰωάννη τῷ σοφῷ, πρεσβεῖαν ποιεῖ ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὸ πρῶτον καὶ αἵτησις, στάσις δευτέρα

Ἄξιον ἐστὶν μακαρίζειν σε.

Ἄξιον ἐστὶν τοῦ δοξάζειν σε Τριάς ἅγια, Πάτερ, Λόγε καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τὸ δοξάσαν τῶν Πατέρων τὸν χορὸν

Ἄξιον ἐστὶν μακαρίζειν καὶ πιστῶς δεξάζειν, τοὺς Θεοὺς Πατέρας ἐκλάμπαντας, ἐν τῇ Κρήτῃ ὡς ἀστέρας φαινοῦς.

Βίβλω τῶν γραφῶν, ἐκψυχίσαντες οἱ Θεοφόροι, ἔφιπποι τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, καὶ προσέδραμον Χριστῷ τῷ λυτρωτῇ.

Γένος καὶ τερπνὰ, ἀπαρνήσασθε θεῖοι Πατέρες, καὶ τὸν Κύριον ἀτενίζοντες, ἀπηλάσσετε τὰ ἄνω ἀγαθά.

Δεῦτε οἱ ἐν γῆ, καὶ θαλάσση, τοὺς σοφοὺς Πατέρας,
τοὺς ἐν Κρήτῃ τιμῆσωμεν, καὶ τὸν μετ' αὐτῶν Ἰωάννην
τὸν σοφόν.

Ἐχων σε ὁδηγόν, Ἰωάννη, καὶ πηδαλιούχον, τὴν βρα-
δεῖν καὶ ἄμουσον γλῶσσάν μου, ὑπανοίξοις ἀνυμνήσαι σε
εἰκόσ.

Ζῆς ἐν οὐρανῷ εἰ καὶ τέθνηκας ὦ ἐρημήτα, ὁσίως γὰρ
ἔζης ἐπὶ τῆς γῆς, διό καὶ σὺν ἀγγέλοις χοροβατεῖς.

Ἡ ἅγια νῦν, τῶν Πατέρων σύναξις ὑμνεῖσθω, ἀπολά-
βοντες τὸν στέφανον δυσσῶς, σὺν τῷ Ἰωάννῃ τῷ θαυμα-
στῷ.

Θάμβος εἶν' εἶδειν, διάκονος ὦ ἐρημήτα, παλαίων εὐ-
χόμενος, βαδίζεις νότου τῆς θαλάσσης ὡς ξηράν.

Ἰωάννη ἀδελφὲ, ἐβῶν ἐκ τῆς Κρήτης, οἱ θεοὶ Πα-
τέρες, μὴ δύστασον ἀλλὰ σύγνωνθι καὶ ἔλθε πρὸς ἡμᾶς.

Κρήτῃ θαυμαστῇ, εὐγε τῆς καλῆς σου συνοδίας, τῆς
εὐλογημένης καὶ θαυμαστῆς, ὅτι σὲ ἠγίασε θαυμαστῶς.

Λύουσι παθῶν, σαρκικῶν τῶν πίστει προστρεχόντων,
Θῆκαι τῶν λεψίνων καὶ βρύσουσιν ἰάματα ἰάσεων ψυχικῶν.

Μακαρία ἡ Κρήτη, ὅτι τὰς νόσους ἀπάσαις ὑπερῆρας,
σχοῦσα πλοῦτον πολὺν, τῶν θεῶν πατέρων τὰ λείψανα.

Νῦν περιχαρῶς τὴν πανέορτον μνήμην τῶν θεῶν, Πα-
τέρων, ὦ Κρήτη, ἐώρταζε, χόρευε καὶ σῦρτα πνευματικῶς.

Ξένον καὶ φορικτὸν, τὸ μυστήριον τοῦτο ὑπάρχει, ἐν
μιᾷ ῥοπῇ, ἀπέθανον γὰρ πάντες οἱ πατέρες μιᾷ ψυχῇ.

Ἄρραις σοι πολλαῖς διατρίβοντες ὦ Ἰωάννη, οἱ συνα-
σκηταί σου μιᾷ ῥοπῇ, σὺν σοὶ ἐκοιμήθησαν οἱ σοφοί.

Πάθη χαλεπὰ, ἀπελαύνετε θεῖοι πατέρες, θεία μυροθήκη ὑπάρχοντες, μὴ ἐνούμενα τὰ θαύματα ὑμῶν.

Ῥώμην τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος θεῖοι πατέρες, πορίζετε πᾶσιν τοῖς εὐλαβῶς, τὴν ὑμῶν τελούντων νῦν ἑορτήν.

Στρέψατε ἡμῶν, θεοφόροι εἰς χαρὰν τὸ πένθος, τῶν συνεχόντων πειρασμῶν ἡμῶν, παρρησίαις ἔχοντες πρὸς Θεόν.

Τὸν θεῖον χορὸν, τῶν ἀγίων καὶ σεπτῶν πατέρων, Δεῦτε οἱ πιστοὶ εὐφημήσωμεν, ὡς μεγάλους ἀντιλήπτους ἡμῶν.

Ἐψῶσον πιστῶν κέρας, ἀναξ, τῶν ἀνάκτων λέγε, ταῖς τῶν θεοφόρων δεήσεσιν, καὶ κατάβαλε βαρβάρων τὴν ὄφρυν.

Φύλαξον Χριστέ, ταῖς πρεσβείαις τῶν σεπτῶν πατέρων, ἐξ ἐχθρῶν παντοίας ἐπιβουλῆς, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντας αὐτοὺς πιστῶς.

Χόρευε λαμπρῶς, Κυδωνία ὀφθαλμοῦ σου δῶρον, καὶ ἴδε ἐν κύκλῳ τὰ τέκνα σου, προσκυνοῦντα τοὺς πατέρας εὐλαβῶς.

Δίς

Ψάλλατε πιστοὶ, ψάλλατε Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι, ψάλλατε προθύμως δοξάζοντες, τῷ δοξάσαντι πατέρας τοὺς σοφοὺς.

Ὡ μητερ, ἀγνή, παναμόμητε εὐλογημένη ἐκ παντοίας βλάβης καὶ ἀπειλῆς, φύλαττε ἡμᾶς τῆς τῶν ἀσεβῶν.

Τὸ πρῶτον αἰ αἰτήσεις

Στάσις. Γ'. αἰ γενναῖαι πᾶσαι.

Αἰ γενναῖαι πᾶσαι, μεγαλύνομέν σε, Χριστὸν τὸν Ζωοδότην.

Αἱ γενναὶ πᾶσαι, τῆς Κρήτης συναχθεῖσαι, ὑμνεῖτε τοὺς Πατέρας.

Βρῦει ἱαμάτων, ἔγδον ἐν τῷ Σπηλαίῳ, σωρὸς αὐτῶν ἡ θεία.

Γεραίρομεν ἀπαύστως τὰς ἀγίας χάρας, ὑμῶν θεῶν Πατέρες.

Διὰ τὴν ἀγείρω ζωὴν καὶ μακαρίαν, ἡσνήσαθε τὸν κόσμον.

Ἐχοντες παρρησίαν, πρὸς τὸν Θεὸν καὶ θάρρος, μέμνησθε τῶν σῶν δούλων.

Ἡ Κρήτη μυρίζει, τὰ μύρα τῶν λειψάνων, ὑμῶν θεῶν Πατέρες.

Θεῶν ἱαμάτων, κρουνοὺς αἱ θεαὶ χάραι, βλίζουσι τῶν Πατέρων.

Ἰωάννη πάτερ, σὺν τοῖς συνασκηταῖς σου, πρεσβεύει· μὴ ἐλείπης.

Κυδωνία χαίροις, ἐπὶ τῇ κοιμῆσῃ, τοῦ ἐρημοπολίτου.

Λαὸν ὀρθῶς φρονοῦντα, τῶν Κρητῶν ἐξόχως, φύλαττε Ἰωάννη.

Μακάριον πέλει, τὸ σπήλαιόν σου πάτερ, ἐν ᾧ ἐπανεπαύσω.

Νύκτα καὶ ἡμέραν, ὑμᾶς πατέρες θεοὶ, ἔχομεν παραστάτας.

Ξένον θαῦμα βλέπω, ὑγρὰν ὁ Ἰωάννης, ὡσπερ ξηρὰν περάσας.

Ὀλοβὸν νέον εὔρες, τῶν σεπτῶν πατέρων, τὰ λείψανα, ὦ Κρήτη.

Προσκυνοῦμεν πάντες, τὰς θείας ὑμῶν χάρας, πατέρες θεοφόροι.

Ῥόδα τε καὶ κρήνα, τῆς ἐρήμου ὄντα, μυρίζετε τὴν Κρήτην.

Σπήλαια τὰ θεῖα, ἅπερ ὑμεῖς αἰκείτε, πιστῶς νῦν προσκυνοῦμεν.

Τὰ βουνὰ τῆς Κρήτης, μυρίζουσιν ὡς κρήνα, ἐκ τῶν ὑμῶν λειψάνων

Ἵμνοῦμεν τοὺς ἀγῶνας, τοὺς σοὺς ὦ ἐρημητα, καὶ τὸ ἅγιον τέλος.

Φρουροὺς μεγάλους ἔχεις, πατέρας τοὺς ἁγίους, ἐκατόνπολις Κρήτη.

Χαίρεις Ἰωάννη, ἡ κωρονίς τῆς Κρήτης, καὶ θάρρος τῶν Κυδώνων.

Χαίρετε πατέρες, οἱ φύλακες τῆς Κρήτης, καὶ τῶν πιστῶν προστάται.

Χάριν ἀμοιβῆς μοι, τῷ γράψαντι τοὺς ὕμνους, θραβεύσατε τὴν λύσιν.

Χεῖρα δεξιάν μοι, ἠθύνατε πατέρες, τῷ ταῦτα γράφοντι.

Ψαλμοῖς σέ ἀνυμνοῦμεν, ὦ Τριάς ἁγία, νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Μαρία μητηρ, Χριστοῦ τοῦ βασιλέως, τοὺς Χριστιανοὺς βοήθει.

Εἶτα ἀνθολογητάρια. Ἦχος πλ. α΄.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε. Ὁ δοξάσας πατέρας τοὺς ἁγίους.

Τῶν ἀγγέλων οἱ δῆμοι, κατεπλάγησαν ὄντως τὴν ὑμῶν ἀγγελώδη, πολιτείαν ὀρῶντες, Θεοφόροι πατέρες,

ἐν σαρκίῳ νῦν τὸν ἄσαρκον κτείναντες καὶ ἰσχύος τῆς αὐ-
τοῦ κατιχύσατε.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ δοξάσας πατέρας τοὺς ἁγίους.

Τὶ τὰ μύρα εὐλαβῶς τοῖς δάκρυσιν ὧ φιλέορτοι κερνάτε,
καὶ τῷ τάφῳ τῶν πατέρων δράμετε, καὶ κυκλώσατε αὐ-
τῶν τὰ θεία λείψανα, πηγάζουσι τῶν πιστῶν γὰρ ἰάσεις
καὶ χάριτας.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, σκέπε φρούρει τοὺς
σε δοξάζοντας

Λίαν δεινῶς πειρωθεὶς τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς, ὁ φο-
νεύς σου μάκαρ, τὸ θέλος ἀφείς ὡς ἄφρων σέ φονεύει: ρί-
ψαντα ἐν γῆ, τὸ σὸν δὲ αἷμα ῥέει ὄσιε, διὸ ἀνυμνοῦμέν σου
τὸν κτίστην καὶ Θεόν.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, σκέπε φρούρει τοὺς
σε δοξολογοῦντας

Μύρα βρύων ὁ τάφος ὁ σὸς, θεεῖ Ἰωάννη, ἀναδείκνυ-
ται βρύσις ἰαμάτων, σοῦ γὰρ σοφέ, μυροθήκη βρύουσα
ἡμῖν ἢ σωρὸς τῶν λειψάνων μύροις χρίεις γὰρ τοὺς πι-
στῶς δοξολογοῦντας σε. Δόξα.

Προσκυνοῦμεν πατέρα καὶ τὸν τούτου υἱόν τε καὶ τὸ
ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ σὺν τοῖς
Σεραφεῖμ, κράζοντες, τὸ ἅγιος ἅγιος ἅγιος εἶ κύριε.

Καὶ Θεοτοκίον

Πατέρα ἀγγέλων, ἀσυγκρήτως Παρθένε, Σεραφεῖμ θαυ-
μασίως, συλλαβοῦσα τὸν Θεόν, μητροπάρθενε Μαρία πάν-

τες οὖν ἡμεῖς νεφέλην ὀλόφωτον, Θεοτόκον ἀληθῶς σὲ
κηρύττωμεν.

Ἄλληλούϊα Ἄλληλούϊα Ἄλληλούϊα δόξα σοι ὁ Θεός.

Αἴτησις καὶ Ἀπόλυσις.

Πανσέβαστοι πανόλβιοι πανάγιοι πατέρες
Τῆς Κρήτης οἱ πολύφωτοι καὶ φωταυγεῖς ἀστέρες,
Οἱ ἐν αὐτῇ ἀσκήσαντες, καὶ ἐνθαυμαστωθέντες
Καὶ τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολοι καὶ μάρτυρες κληθέντες.
Πρεσβεύετε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ταπεινῶς ὑμνούντων.
Καὶ τὴν ἁγίαν μνήμην σας πιστῶς ἐπιτελούντων.

— ιε ι ο ι ε —

Χαροδοσία δὲ ἔχουσιν.
Ἐκείνηται αὐτὸν τοῦ ὄρον
εἶνα δὲ ἴσως ἔσονται

